STJERNEN

140. ÅRGANG NUMMER 11 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE NOVEMBER 1991

STJERNEN

NOVEMBER 1991

På forsiden:
Angele Armand Sturgess, en af de mange fra Haiti, der har virket som fuldtidsmissionær i sit eget land, er medlem af grenen i Pentionville i Port-au-Prince, landets hovedstad. (Se „De hellige fra Haiti finder håb i evangeliet", side 10). Foto: Jed VanDenBerghe

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

BEDRE FAMILIELIV

Tillykke med *A Liahona* (portugisisk).

Hver måned hjælper artiklerne mig til at få et bedre familieliv og til at forbedre kvaliteten af min tjeneste i Kirken.

Jeg håber, at bladet fortsat vil have en god indflydelse på mange menneskers tilværelse.

Rosilda Maria de Souza Juventino
São Bernardo Third Ward
São Bernardo Brazil Stake

STYRKELSE AF VIDNESBYRDET

Jeg nyder at læse *Der Stern* (tysk). Den styrker mit vidnesbyrd, og jeg ser med glæde frem til hvert nyt nummer. Jeg kan især godt lide at læse budskabet fra Det Første Præsidentskab og at lære om, hvordan Kirken spreder evangeliet.

Det ville glæde mig at kunne læse flere artikler om præstedømmet og om missionering.

Karl-Werner Bartosch
Nürnberg Ward
München Stav
Tyskland

TROSFREMMENDE

Jeg kan ikke takke nok for de gode, relevante og trosfremmende historier i *Tambuli*, Kirkens blad, som vi modtager her på Filippinerne. Artiklerne hjælper mig med at forbedre mit forhold til min familie, mine naboer og især vor himmelske Fader.

Hver gang jeg læser bladet, bliver mine byrder lettere, min tro bliver styrket, og jeg bliver forsikret om, at Gud, på trods af mine fejl, virkelig lytter til mine bønner.

Min to-årige søn er blevet interesseret i børnesektionen, og jeg kan mærke, hvor glad han bliver, når vi sammen læser børnenes artikler. Det har knyttet vores familie tættere sammen og styrket os mod verdens pres at læse bladet sammen.

Leanell M. Sumagpão
San Pedro Ward
Las Piñas Stake
Filippinerne

VENTET MED GLÆDE

Jeg ønsker, I skal vide, hvilken velsignelse *L'Etoile* (fransk) er for mig. I to år har jeg læst bladet, og hver måned er mit hjerte, min ånd og min tro blevet påvirket af dets artikler. *L'Etoile* får mig til i højere grad at værdsætte, hvor højt Herren elsker os, og hvor meget han hjælper os.

I mit lille ward i Tontouta ser man meget frem til, at bladet udkommer. Det er et med glæde ventet og priviligeret øjeblik. Om søndagen, efter at vi har fået bladet, taler medlemmerne om de artikler, de har læst. Alle kan fortælle om, hvordan en særlig artikel har påvirket dem og styrket deres vidnesbyrd.

Gennem dette blad bliver millioner af sidste dages hellige familier forenet, når vi lærer om kirkemedlemmer i andre dele af verden.

Deres erfaringer og tro hjælper os til at forstå, hvordan vi hver især kan tjene vores næste. F.eks. assisterer mange af os i vores børns skoler, efter at være blevet opfordret af kirkelederne til at yde samfundstjeneste. Vi ved, at vi kan få succes ved vores indsats, hvis vi sætter Gud først og lever værdigt til at have Ånden hos os.

Yvanna Le Pironnee
Tontouta
New Caledonia

STJERNEN
November 1991 140. Årgang Nummer 11

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 96,– (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed in Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9111 DA

91991 110
Danish

„Af jer forlanges det, at I tilgiver"

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Da Frelseren led på korset, råbte han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

En tilgivende ånd og en kærlig og barmhjertig indstilling over for dem, som har gjort noget forkert mod os er selve kernen i Jesu Kristi evangelium. Vi har alle brug for denne ånd. Hele verden har brug for den. Herren lærte os det. Han var det uforlignelige eksempel herpå.

Da han led på korset på Golgata, mens hans onde og hadefulde anklagere stod omkring ham – dem som havde fået ham idømt denne forfærdelige korsfæstelse, råbte han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

Ingen af os er blevet kaldet til at tilgive så ædelmodigt, men vi er alle underkastet den guddommeligt udtalte forpligtelse til at tilgive og vise nåde. Herren har i en åbenbaring erklæret: „Mine disciple fordum søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet, og af denne grund blev de hjemsøgt og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd. Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker. Og I skal sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem dig og mig og belønne dig efter dine gerninger" (L&P 64:8-11).

Vi har i høj grad behov for at anvende dette gudgivne princip samt det princip, som ledsager det: omvendelse. Vi ser behovet for det i menneskers hjem, hvor misforståelsens små tuer blæses op, så de bliver bjerge af skænderier. Vi ser det blandt naboer, hvor ubetydelige forskelle fører til evig bitterhed. Vi ser det mellem forretningskolleger, som skændes og nægter at slutte forlig og tilgive. I de fleste tilfælde ville sagen, hvis man var villige til at sætte sig ned og tale roligt med hinanden, blive løst til vel-

Hvis der er nogle, som i deres hjerte nærer fjendskabets giftige bryg mod et andet menneske, bønfalder jeg jer om at bede Herren om styrke til at kunne tilgive.

signelse for alle. I stedet vil man hellere bruge sin tid til at bære nag og planlægge, hvorledes man kan gøre gengæld.

I de første år efter Kirkens organisering, da profeten gentagne gange blev arresteret på falske anklager af dem, som forsøgte at skade ham, sagde Herren til ham i en åbenbaring: „Og enhver, som drager dig for retten, skal blive dømt af loven" (L&P 24:17). Jeg har set dette ske blandt dem, som i vores tid med hævngerrig ånd har næret nag. Selv dem, som vinder striden, synes ikke at have ret meget sindsro, og selv om de måske får penge ud af det, har de tabt noget meget mere værdifuldt.

UNDGÅ BITTERHED

Guy de Maupassant, den franske forfatter, fortæller en historie om en bonde ved navn Hauchexome, som på markedsdagen kom ind i landsbyen. Mens han gik over torvet, fik han øje på et stykke snor, som lå på brostenene. Han samlede det op og lagde det i sin lomme. Hans handlinger blev iagttaget af landsbyens seletøjsmager, som han kort forinden havde haft en uoverensstemmelse med.

Senere på dagen blev det indberettet, at der manglede en pung. Hauchecome blev arresteret på grund af seletøjsmagerens beskyldninger. Han blev slæbt for borgmesteren, for hvem han bedyrede sin uskyld, idet han fremviste det stykke snor, som han havde samlet op. Men man troede ikke på ham og lo blot ad ham.

Næste dag blev pungen fundet, og Hauchecome blev frikendt for alle beskyldninger. Men fornærmet over den nedværdigelse han havde lidt på grund af en falsk anklage, blev han bitter og ville ikke lade sagen dvæle. Uvillig til at tilgive og glemme, talte og tænkte han ikke på andet. Han misrøgtede sin gård. Og over alt, hvor han kom frem, fortalte han om den uretfærdighed, han havde lidt. Han rugede over det dag og nat. Besat af sine klager, blev han meget syg og døde. Mens han kæmpede mod døden, mumlede han gentagne gange i febervildelse: „Et stykke snor, et stykke snor" (I *The Works of Guy de Maupassant*, Roslyn, New York: Black's Reader Service, s. 34-38).

Med andre hovedpersoner og under andre omstændigheder kunne denne historie gentages mange gange i vores egen tid. Hvor er det dog svært for os at tilgive dem, som har såret os. Vi er allesammen tilbøjelige til at ruge over det onde, som er blevet gjort imod os. Denne rugen bliver en nedbrydende og destruktiv kræft. Findes der en dyd, der er større behov for i vores tidsalder, end den dyd at tilgive og glemme? Der findes dem, som anser denne dyd for et svaghedstegn. Er det sådan? Jeg tillader mig at sige, at det hverken kræver styrke eller intelligens at være vred og ruge over den uret, man har lidt, at gå igennem livet med hævn i sindet, at bortødsle sine evner på at planlægge, hvorledes man skal hævne sig. Der er ingen fred i det at bære nag. Der er ingen lykke i at gå omkring og vente på den dag, hvor du kan få hævn.

Paulus taler om „de svage og fattige" elementer i vores liv (se Gal. 4:9). Er der noget mere svagt og fattigt end den beslutning, at man vil slide sit liv op på bitre tanker og rænke mod dem, som måske har fornærmet os?

Joseph F. Smith præsiderede over Kirken på en tid, da man var meget bitter på de sidste dages hellige. Han var målet for masser af ondskabsfulde anklager og udsat for en næsten konstant kritik af redaktører selv

her i Salt Lake City. Han blev bagvasket, karikeret og latterliggjort. Hans svar til dem, som gjorde det til en sport at ydmyge ham var: „Bær over med dem. Rør dem ikke; for at de ikke skal opnå, hvad de ønsker. Lad dem skrive deres egen historie og fælde dom over sig selv" (*Gospel Doctrine*, 5. udg. Salt Lake City: Deseret Book co., 1939, s. 339). Og derpå gik han med en kærlig og tilgivende ånd i gang med det store og positive arbejde at lede Kirken frem til pány at vokse samt til nye bemærkelsesværdige resultater. Da han døde, skrev mange af dem, som havde gjort ham til grin, nekrologer, hvori de hyldede ham.

Jeg mindes, at jeg engang lyttede til et ægtepar, som sad på den anden side af mit skrivebord. Der herskede bitterhed mellem ægtefællerne. Jeg vidste, at deres kærlighed engang havde været varm og oprigtig. Men de havde hver især udviklet den vane at tale om den andens fejl. Uvillige til at tilgive den slags fejl, som vi alle begår, og uvillige til at glemme og være overbærende, havde de fundet fejl ved hinanden, indtil den kærlighed, de engang havde følt, var blevet kvalt. Den var blevet til aske ved en skilsmissedom. Nu herskede der kun ensomhed og gensidige beskyldninger. Jeg er sikker på, at havde der været blot en lille smule omvendelse og tilgivelse i det pågældende forhold, ville de stadig være sammen og stadig nyde det kammeratskab, som i så høj grad havde velsignet deres første år i ægteskabet.

FRED GENNEM TILGIVELSE

Hvis der er nogle, som i deres hjerte nærer fjendskabets giftige bryg mod et andet menneske, bønfalder jeg jer om at bede Herren om styrke til at kunne tilgive. Dette udtrykte ønske vil være det væsentligste i jeres omvendelse. Det vil måske ikke blive let, og det sker måske ikke hurtigt. Men hvis du søger det oprigtigt og fremelsker det, *vil* det ske. Og selv om det menneske, du har tilgivet, fortsætter med at forfølge og true dig, vil du vide, at du har gjort, hvad du kunne for at bringe en forsoning i stand. Dit hjerte vil blive opfyldt med en fred, der er uopnåelig på anden vis. Denne fred vil være hans fred, som sagde:

„Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser" (Matt. 6:14-15).

DEN FORTABTE SØN

Jeg kender ikke nogen smukkere fortælling i al den litteratur, der er skrevet, end den, der findes i det 15. kapitel i Lukas-evangeliet. Det er historien om en søn, der omvender sig og om en tilgivende far. Det er historien om sønnen, som ødede sin arv bort på et tøjlesløst levned, som forkastede sin fars råd, som hånligt afviste dem, som elskede ham. Da han havde ødet alt bort, var han sulten og venneløs, og han „gik i sig selv" (Luk. 15:17). Han vendte tilbage til sin far, som, da han så ham langt borte, „kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham" (Luk. 15:20).

Jeg vil bede jer om at læse denne historie. Alle forældre burde læse den igen og igen. Den er stor nok til at kunne omfatte enhver husstand, og endog større end det, således at den kan omfatte hele menneskeheden, for er vi ikke alle fortabte sønner og døtre, som har behov for at omvende os og tage del i vor himmelske Faders tilgivende nåde og derpå følge hans eksempel?

„Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham" (Luk. 15:20).

Hans elskede Søn, vores Forløser, henvender sig til os med tilgivelse og nåde, men samtidig med at han gør dette, kræver han omvendelse. En sand og ædelmodig tilgivelsens ånd vil være en tilkendegivelse på den omvendelse som kræves. Herren har engang sagt – og jeg citerer fra en åbenbaring givet til profeten Joseph:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl . . .

Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig" (L&P 19:15-18, 23).

Således er budet, og således er det løfte til os fra ham, der i sin storslåede mønsterbøn tryglede: „Fader . . . forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere" (se Matt. 6:9, 12).

FORBIND SÅRENE

Læg mærke til Abraham Lincolns smukke ord, som blev fremsat om den frygtelige borgerkrigs tragedie: „Lad os uden had til nogen som helst, med kærlighed til alle, forbinde sårene" (I John Bartlett, *Familiar Quotations,* Boston: Little, Brown & Co., 1968, s. 640).

Lad os, min brødre og søstre, forbinde sårene – de mange sår, som ubetænksomme ord, forurettelser, der stædigt er blevet holdt i live, og hævngerrige følelser har forårsaget. Vi har alle en lille smule af denne hævngerrige ånd i os. Heldigvis har vi alle kraften til at overvinde den, hvis vi vil iføre os „kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd" (L&P 88:125).

„At fejle er menneskeligt, at tilgive guddommeligt" (Alexander Pope, *An Essay on Criticism,* 2:1711). Det bringer ikke fred at gå og bære gammelt nag. Det bringer ikke fred at gå og tænke på gamle sår. Der er kun fred at finde i omvendelse og tilgivelse. Det er Kristi fred, ham, som sagde: „Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn" (Matt. 5:9). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. En tilgivende ånd – en kærlig og barmhjertig indstilling over for dem, som har gjort noget forkert mod os – er selve kernen i Jesu Kristi evangelium.

2. En tilgivelsens ånd – som udvist af Frelseren – er nødvendig i vores hjem, blandt vores naboer, vores forretningsforbindelser, i alle vores forhold.

3. Før vi kan få tilgivelse fra Herren, skal vi tilgive andre.

4. Lad os forbinde de sår, som skiller os, og modtage den fred, som forener os.

„DEN FORTABTE SØN VENDER TILBAGE", AF BARTOLOME ESTEBAN MURILLO; NATIONAL GALLERY OF ART; WASHINGTON, D.C. GAVE FRA AVALON FOUNDATION.

Mary Lou Harward

En velsignelse til Rosie

Det var flere år siden, jeg havde deltaget i nadvermødet på plejehjemmet. Men som medlem af stavens præsidentskab for Hjælpeforeningen var jeg kommet tilbage for at deltage i wardskonferencen, der blev afholdt på plejehjemmet.

Under præludiet så jeg mig omkring i lokalet. Nogle af patienterne led af alderdommens svagheder. Andre havde lidt af dårligdomme fra fødslen, og hele deres liv havde været en kamp. Blot at sidde eller være bundet til en kørestol kunne være en bedrift.

Til venstre for mig var der et kendt ansigt, lidt væk fra halvcirklen. Jeg havde set denne lille dame hver gang, jeg havde været på besøg. Tykt, glat hår indrammede hendes magre ansigt. Hendes kæbe var skæv og løs. Hendes tunge hang ofte ud. Resten af hendes krop var forvredet, som om hendes led prøvede at bevæge sig i den forkerte retning. Men trods det, at hun var bundet til sin kørestol, så det ud som om, at hun glædede sig lige så meget til mødet som alle de andre.

Vi sang og bad, og efterhånden som mødet skred frem, så jeg op mod nadverbordet. En af præsterne så erfaren og tillidsfuld ud, mens de andre så ud til at være nervøse. Så blev min opmærksomhed fanget af diakonerne, da de gik op mod nadverbordet, modtog bakkerne og begyndte at omdele nadveren.

En af dem gik hen til kvinden i kørestolen. Hendes arm var snoet omkring armlænet, hendes lammede skulder reagerede ikke. Da diakonen nærmede sig, åbnede hun sin forvredne, tandløse mund. Uden tøven, tog han et stykke brød og lagde det på hendes tunge.

Fra den anden side af lokalet lød en høj stemme: „Så du, hvordan den søde unge mand gav Rosie brød?"

Da *amen* afsluttede velsignelsen af vandet, tænkte jeg: „Skal jeg rejse mig og hjælpe hende med den lille kop? Hvordan klarer hun det?" Mens jeg sad i min stol, hældte den samme diakon blidt vandet ind i den hjælpeløse mund, og velsignede atter Rosie med sin tjeneste.

Jeg sad der og skammede mig over ikke at gøre noget. Da diakonen så stod ved mig, så jeg hans hænders rysten og hans søgende øjne, som syntes at spørge, om han havde gjort det godt nok. Alt, hvad jeg havde set, var hans styrke og barmhjertighed. Jeg nikkede og prøvede at forsikre ham med et smil.

Var han blevet oplært eller forberedt til dette øjeblik, eller var det spontant? Ligegyldigt hvad, så var det svært for en 12-årig dreng. Og jeg blev overvældet af taknemmelighed over en ung tjener i præstedømmet, som stille opfyldte sin kvorumsopgave. □

DE HELLIGE FRA

HAITI

FINDER HÅB I EVANGELIET

Elizabeth og Jed VanDenBerghe

På trods af deres vilkår, er medlemmerne i Haiti optimistiske.

Fritzner Joseph vendte tilbage til Haiti, fordi som han siger „mit formål med livet ligger der." Han var blevet døbt i 1979 som et af de første medlemmer i denne lille caribiske nation. To år senere var han på mission i Puerto Rico. I 1988 tog han eksamen ved universitetet i Puerto Rico og fik forskellige jobtilbud i USA. Men han valgte en stilling i Haiti som områdekoordinator for Kirkens Uddannelsessystem.

Fritzner Joseph

Hans område er hele Haiti – et land, som deler øen, Hispaniola med Den Dominikanske Republik. Hovedparten af befolkningen er efterkommere af afrikanske slaver, der blev bragt hertil af franske kolonister. Mange lever af at høste afgrøder, som f.eks. sukkerrør og bananer på de stejle skrænter. *Haiti* er et arawak-indiansk ord, der betyder „bjergrigt land". Mange skove er blevet fældet, men alligevel er der kun sparsom plads til landbrug og det, som en befolkning på 6 millioner har brug for.

Beboerne i Haiti står over for „store udfordringer," siger Fritzner. For det første er Haiti det fattigste land på den vestlige halvkugle. Desuden opmuntrer de sociale tendenser i Haiti ikke til traditionelt familieliv. Og traditionel haitisk overtro er i modstrid med Kirkens lærdomme.

Men de haitianske medlemmer har også Jesu Kristi evangelium. Og det, siger Fritzner, er „vores håb for fremtiden".

Håb er vigtigt i Haiti. Kirkemedlemmer som Fritzner Joseph arbejder hårdt og ofrer ofte deres personlige ambitioner for at holde håbet levende hos andre sidste dages hellige. Og det gengivne evangelium er en stor omvæltning for medlemmerne i Haiti – omvæltninger,

Til højre: **Yanick Paulin, øverst til højre, er primarypræsidentinde i Delmas Gren og underviser også i denne privatskole, som hjælper børn, der ikke har råd til skolepenge, samt giver dem mad.**

som end ikke de vigtige fødevareprogrammer, hospitaler og skoler, der er skænket af humanitære organisationer, har kunnet skabe.

Der er nu 18 grene i Haiti. De findes i den noget tilfældigt anlagte by, Port-au-Prince med dens forstæder og i de små landsbyer på landet. Der er ca. 3500 medlemmer i Haiti, og i januar 1990 blev distriktet i Port-au-Prince delt i et nordligt og et sydligt distrikt. Af de næsten 140 missionærer, der i øjeblikket tjener i Haiti, er 26 indfødte. Missionærerne kommunikerer fint på haitiansk kreolsk – en blanding af landets officielle sprog, fransk, afrikansk, spansk og engelsk.

„KAN FATTIGE MENNESKER EFTERLEVE EVANGELIET?"

„Selv om det kan være svært for resten af verden at tro det," forklarer Fritzner, „har vi brug for det ‚ord, der udgår af Guds mund,' endog i højere grad, end vi har brug for brød. Kan fattige mennesker efterlevet evangeliet? Ja! Jesus sagde til alle – rige og fattige – at de skulle prioritere Guds rige højere end deres jordiske problemer. Da, og kun da, modtager man velsignelserne."

Til venstre: **Gerda Sanon har fundet ud af, at Hjælpeforeningen „hjælper haitianske kvinder med at løse hverdagens problemer. Kirkens søstre er som en familie." Hun har tjent som præsidentinde i Hjælpeforeningen.**

Sidste dages hellige ledere på Haiti fremhæver de ændringer, der er resultatet af evangeliet i forhold til de ændringer, som er resultater af anden indsats for at forbedre tilstandende i Haiti. „I Kirken kan medlemmerne *ændre sig selv* ved hjælp af Kristus," siger Jean-Claude Demas, præsident for det nye distrikt i det nordlige Port-au-Prince. „Gud beder os om at gøre som de gamle profeter, som ofte ikke havde noget umiddelbart middel til at nå deres mål. Men de prøvede alligevel, og det lykkedes, og Gud forventer det samme i dag." Gennem Kirken er det muligt for haitaianerne at få jobtræning. Missionærerne gør ligeledes deres bedste for at undervise haitianere, der er analfabeter, i læsning samtidig med at de underviser dem i skrifterne.

I henhold til Fritzner Joseph, som i øjeblikket virker som andenrådgiver i Haitis Port-au-Prince-mission, „ændrer alle penge i verden ikke noget. Institutioner og donationer hjælper måske midlertidigt, men de resulterer ikke i noget varende. Evangeliet medfører imidlertid en varig ændring, det rører hver enkelt sjæl."

Medlemmer som Alex Laguerre, den 23-årige præsident for Port-au-Prince centrale gren, bekræfter værdien af disse ændringer. „Ved I, hvad det vil sige at leve blot for at leve?" spørger han. „Sådan levede jeg mit liv, før jeg blev døbt." Siden Alex tilsluttede sig Kirken, har han været på mission i Haiti, og nu bruger han det meste af sin tid på medlemmerne af grenen: „Mit liv er ændret fra vrang til ret. Jeg glæder mig til at få en familie, til at tjene i Kirken og til at gøre så meget, jeg aldrig før har tænkt på."

Eddy Bourdeau, en 28-årig præsident for det sydlige distrikt, er forhenværende direktør for Kirkens velfærdsprogram i Haiti. Hans arbejde indbefatter at

***Til venstre:* Institut-eleverne, Oriol Atus og Angele Armand Sturgess. Br. Atus er rådgiver i distriktspræsidentskabet i Port-au-Princes nordlige distrikt. Søster Sturgess er medlem af Pentionville Gren.**

oplære mennesker til at arbejde og finde arbejde til dem. „Nogle medlemmer prøvede virkelig hårdt, andre medlemmer prøvede slet ikke, og nogle," siger han, „viste virkelig betydningen af tro, når de glade gjorde alt, hvad de fik besked på. Ofte kom de i kirke, fint klædt på og smilende, men de gik hjem til et hus uden mad. Alligevel blev de ved med at komme."

I et land, hvor nogle kirker tilbyder gratis skolegang, hospitalsbehandling og anden hjælp til dem, som kommer i nød, er det en speciel type personer som deltager i de sidste dages helliges møder. Det er personer, fortæller lederne, som bærer vidnesbyrd om, at de betaler deres tiende eller efterlever budene eller som hjælper andre i nød – ikke fordi de forventer noget til gengæld, men fordi det er det rigtige at gøre. Og sådanne mennesker giver andre håb.

FAMILIER

Håbet stammer også fra de ændringer, medlemmerne skaber i et samfund, hvor „traditionelle" familier ikke er det typiske. Løse forbindelser er det almindelige, og ugifte unge kvinder skal ofte forsørge flere børn. Men Christine Juste, en 17-årig pige, der arbejder i Primary, anser de børn, hun underviser, for at være Haitis fremtidige pionerer. „Hvis de kan lære at se gode familier i Kirken," siger hun, „vil de selv opbygge stærke familier."

Nanncie Wroy, en 24-årig lærer i Hjælpeforeningen, fortæller, at hun er „en undtagelse fra reglen. Hele mit liv har jeg forberedt mig til at få en traditionel familie." Hun lærte dette af sine forældre, der begge er aktive katolikker, og som har været gift i 25 år. „Men mange unge mennesker her," tilføjer hun, „har ikke haft sådan en fordel."

„Jeg vidste ikke rigtigt, hvad en familie var," siger en ung mand, som nu forbereder sig til at tage på mission, efter at han har tilsluttet sig Kirken. „Jeg har haft mange løse forbindelser, siden jeg var 13 år gammel og vidste ikke bedre – indtil evangeliet kom ind i mit liv og forandrede alt."

Det grundlag, han og andre lægger for et sundt familieliv, får kraft af den kærlighed, varme og ydmyghed, som er en del af den haitianske karakter. Især haitianske mødre sætter deres børn et eksempel på uselviskhed. De forsørger ofte familien både følelsesmæssigt og økonomisk. Jean-Pierre Ernso, en 19-årig omvendt fra Haitis landområde, mindes sin mor, der solgte bananer og olie fra tidlig morgen til om aftenen. Hun forsørgende sin familie, der bestod af syv personer, holdt sammen på dem og sørgede for sine børns skolegang – noget, familierne i Haiti selv skal betale for.

Når familier som disse tilslutter sig Kirken, driver enighed, formål og kærlighed dem fremad. „Vi er blevet så tæt knyttet til hinanden siden vi tilsluttede os Kirken," siger Wilhelmina Price-Olivier om sin familie på tre sønner og en datter. Familiebøn og læsning i skrifterne, siger hun, „bringer så meget kærlighed ind i vores hjem." De deler denne ånd med andre, når de af og til afholder det, de kalder „superfamilieaften",

***Til højre:* Reynolds og Gislaine Saint-Louis siger, at evangeliet giver deres familie et evigt perspektiv. De håber på, at blive beseglet til deres børn i templet.**

MIRLENE
DEMORCY

Til højre: **Alex Laguerre, som er præsident for den centrale gren i Port-au-Prince, oversætter Kirkens udgivelser til haitiansk kreolsk.**

hvor hele nabolaget kommer over og spiser, leger og får mulighed for at møde missionærerne. „Mange har opdaget Kirken og tilsluttet sig den på grund af disse familieaftener," siger Wilhelmina, som arbejder på et bageri og har været i stand til at sørge for sine børns skolegang til sjette klasse.

Da Reynolds og Gislaine Saint-Louis tilsluttede sig Kirken, nød de allerede fordelene ved at have en familie og et godt arbejde – han som medicinsk repræsentant og hun som børnelæge. Alligevel siger Reynolds, medlem af Petionville Gren: „Før vi tilsluttede os Kirken i 1980, havde jeg slet ingen forestilling om evigheden. Nu er det naturligvis helt anderledes – vi har to børn, og en dag håber vi at blive beseglet som familie i templet."

Fritzner Joseph tror, at de unge i Haiti vil ændre landet. „Det er derfor jeg er her nu, for at arbejde af hele min styrke på at gøre de unge stærke. 70% af vores medlemmer er unge, og de vil skabe stærke familier, en stærk kirke og et stærkt land."

Støtte og omsorg for de enlige medlemmer er helt naturlig i Haiti, hvor der er så mange unge medlemmer. „I Kirken kan man møde andre enlige med høje standarder," siger Joseph Serat, som mødte sin hustru, Evline, ved at arbejde sammen på et skuespil i grenen. Kerline Barbot, en hjemvendt missionær, siger: „I Kirken føler man sig aldrig alene. Medlemmerne er som én stor familie."

Til venstre:
Lynda Jean-Baptiste, hjælpeforeningspræsidentinde i Delmas Gren, arbejder også som børnehavelærer. Hun håber at give sine elever selvtillid og at være et eksempel for dem på kristen kærlighed.

OVERVINDELSE AF VOODOO

Samtidig med at evangeliet hjælper medlemmerne med at overvinde økonomiske og moralske udfordringer, hjælper det dem også med at overvinde voodoo, en religiøs tradition, der florerer på Haiti. Haitiansk voodoo kombinerer traditionelle kristne symboler og personer i sin egen form for åndelig tilbedelse, som omfatter besættelse, forbandelser og blodofre.

Nogle medlemmer praktiserede både voodoo og traditionel kristendom, før de tilsluttede sig Kirken, siger br. Joseph, „og det er svært for dem at forstå, at de ikke kan gøre begge dele nu." Medlemmerne finder dog fristelsen derved mindre attaktiv, efterhånden som deres vidnesbyrd om evangeliet øges. Fordi de nægter at praktisere voodoo, mister nogle medlemmer kontakt med deres familie og venner, eller de mister deres arbejde – et stort offer i et land med mere end 50% arbejdsløse.

Oriol Atus, førsterådgiver i det nordlige distriktspræsidentskab, har måttet opgive to jobtilbud og en forfremmelse, fordi han har nægtet at deltage i voodoo. „For at få succes må man mange steder praktisere voodoo. Flere gange har mine arbejdsgivere eller potentielle arbejdsgivere bedt mig om at vælge mellem Kirken og voodoo. Selvfølgelig har jeg altid forladt jobbet eller opgivet forfremmelsen. Jeg tjener færre penge nu, men det er det værd."

For andre medlemmer medfører det at være anderledes større udfordringer. Fattige medlemmer, som ser deltagere i voodoo få økonomisk fremgang, „har svært ved at modstå fristelsen, at falde tilbage i det," siger Wilfrid Elie, en nylig omvendt, som er forfatter og opfinder. Wilfrid fortæller, at „voodoo er en forvanskning af sandheden og er svag i sandhedens lys. Jeg har brugt min magt i præstedømmet fra Gud til at overvinde modstanderen. Præstedømmet betyder alt for mig. Jeg ved, at det kommer fra Gud."

MAN MÅ BEGYNDE FORFRA

Da Eddy Bourdeau blev døbt i 1983, havde han aldrig forstillet sig, at han en dag skulle blive distriktspræsident for et helt land (før den nylige deling). „I begyndelsen var min overbevisning ikke så stærk," siger han. „Faktisk var jeg noget tilbageholdende med hensyn til at modtage Det Aronske Præstedømme."

Så læste han flere bøger om Kirkens historie, og det øgede hans hengivenhed. „Da jeg faldt over en beretning om pionererne, som forlod deres hjem og land, ja, endog deres familie, for at rejse til en ukendt ødemark i Utah, tænkte jeg: ‚De opgav alt. De ville ikke have ofret så meget for noget, der ikke var sandt!'"

Hans efterfølgende gennemlæsning af Mormons Bog bidrog til hans overbevisning om, at „hvis de kunne gøre det, så kan jeg også, ligegyldigt hvor svært det bliver." Nu kan han se tilbage på en masse velsignelser, som han modtog – f. eks. sin hustru, der er hjemvendt missionær – da han besluttede at indvie sig helt til Gud. „Gud sørger for os. Han hjælper os her i Haiti," siger han. „Men vi beder medlemmerne i hele verden om at bede for os, mens vi prøver at begynde forfra. Vi har brug for jeres bønner."

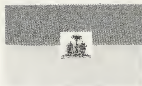
At begynde forfra og *begynde igen* er almindelige vendinger blandt medlemmerne i Haiti. „Mit liv begyndte, da jeg fandt Kirken," siger br. Joseph. „For at være helt ærlig, så havde jeg mange problemer, da jeg tilsluttede mig Kirken, deriblandt min mors og min fars dødsfald året før," fortæller han. „Men jeg vidste, at jeg havde fundet sandheden, og jeg tog den til mig. Guds rige kom først, og snart begyndte mit nye liv med mission, uddannelse og arbejde. Jeg ved, at andre også kan ændre sig ved hjælp af evangeliet."

„Selv om jeg sagtens kunne være andre steder end i Haiti," siger han, „så er det her jeg bør være." Han ser sit livs største udfordring i et land, hvor man siger: „På den anden side af bjergene er der endnu flere bjerge," idet de henviser til deres problemer såvel som til deres landskab. Men haitianske sidste dages hellige stræber opad – og finder håb for hvert skridt. ☐

Elizabeth og Jed VanDenBerghe bor i Holladay First Ward, Salt Lake Holladay Stake.

FOTO: RICHARD L. MILLETT

En kirke bestående af én person

Jeg vil gerne døbes til syndernes forladelse," lød et brev med poststempel Port-au-Prince i Haiti, og adresseret til Florida Fort Lauderdale Mission. Brevet var fra Alexandre Mourra, en fremtrædende haitiansk forretningsmand, hvis søgen efter sandheden endelig var ved at være slut. Præsident Richard L. Millett læste det og sendte ham to eksemplarer af Mormons Bog, en på fransk og en på engelsk.

Alexandre, som var født i Santiago i Chile af jødisk-arabiske forældre, kom til Haiti som barn, hvor familien blev boende til han var en ung mand. Dernæst flyttede de til Betlehem, hvor hans far døde, så til Libanon under anden verdenskrig med den britiske hær, for så at komme tilbage til Haiti. Hvor end han rejste, søgte han sandheden om Gud og livet. Alexandre bad i årevis om, at hans søgen måtte ende, ja hver dag gik han endog op på førstesalen i et rum over sin forretning i Port-au-Prince for at bede Gud om et svar.

En dag i 1977, vendte Alexandre tilbage til forretningen, efter at han havde bedt og fortalte sin hustru: „Jeg bliver nødt til at tage af sted." Han tog hen til sin fætters hjem, hvor fætterens hustru sad og læste i Mormons Bog, som hun havde fået af nogle sidste dages hellige missionærer i Miami. Da hun ikke ville låne bogen til Alexandre, bad han om at måtte låne pjecen om Joseph Smiths vidnesbyrd. Han læste den straks og skrev til missionen i Fort Lauderdale i Florida og bad om et eksemplar af bogen. Da bogen kom, tilbragte han en hel nat, hvor han læse det franske eksemplar, vel vidende, at hans søgen var ovre. I juli 1977 fløj Alexandre til Fort Lauderdale, hvor han blev døbt og ordineret til præst i en alder af 58 år.

Det var begyndelsen på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Haiti. Br. Mourra var højt respekteret for sine religiøse synspunkter og retskaffenhed, og han fortalte mange om sin opdagelse, men forblev det eneste kirkemedlem i landet indtil juli 1978. Den 8. juni ringede præsident Millett til Alexandre fra Florida med den besked, at alle værdige mandlige medlemmer af Kirken nu kunne modtage præstedømmets velsignelser. Denne bekendtgørelse var meget betydningsfuld for Haitis befolkning, hvoraf 98% er sorte. „Jeg har mange mennesker, der er parat til at blive døbt," svarede br. Mourra. „Hvornår kommer du?"

Den 2. juli deltog præsident Millett og hans rådgivere i et usædvanligt dåbsmøde ved floden i Hatte-Maree, som er en lille by nord for Port-au-Prince, hvor 22 haitianere blev medlemmer af Kirken. I september 1978 ankom br. J. Frederick Templeman til Haiti sammen med sin hustru og fire børn for at arbejde som førstesekretær til Canadas ambassadør. Han og br. Mourra arbejdede hårdt for at etablere den første gren i Haiti, en begivenhed der endelig fandt sted i oktober 1980 i Port-au-Prince.

På det tidspunkt arbejdede fire fuldtidsmissionærer fra missionen i Fort Lauderdale i Haiti. Landet forblev en del af missionen i Florida indtil den 17. april 1983, hvor ældste Thomas S. Monson, dengang fra De Tolv Apostles Kvorum, indviede Haiti for forkyndelsen af evangeliet. Næsten et hundrede haitianere har virket eller virker nu som missionærer i deres eget land, og mange andre unge håber at få mulighed for det. ☐

Et år efter Alexandre Mourras dåb (han ses til venstre), døbte han 22 mennesker, som han havde fortalt om evangeliet. Det var de første, der blev døbt i Haiti.

Trust me.

HVORDAN KAN JEG STYRE MIT TEMPERAMENT?

Jeg kan ikke styre mit temperament. Jeg prøver virkelig, men ofte gør folk noget irriterende, så jeg bliver vred. Det er som om, jeg ikke kan gøre noget ved det. Er det virkelig forkert at blive vred, når man har en god grund? Hvis det er forkert, hvordan kan jeg så lade være?

Svarene har til hensigt at hjælpe og vejlede, men er ikke udtryk for Kirkens lærdomme.

VORES SVAR

Denne verden er fuld at irritationsmomenter. Du deler planeten med milliarder af andre mennesker. Og de er hver især i stand til at gøre utallige menneskelige, irriterende ting. Heldigvis kommer du aldrig i kontakt med 99,99% af dem. Men der er stadig masser af mennesker i din familie, i din skole og i dit samfund, som kan gøre ting, der irriterer dig. Hvis du altså lader dem gøre det.

Dit temperament er ikke noget, du er født med. Dit temperament er en del af *dig*. Når du kan beherske det, behersker du dig selv. Når andre behersker dit temperament ved deres handlinger, behersker *de dig*. Hvor er din handlefrihed så henne?

En person med et iltert, ustyrligt temperament er som en flaske med nitroglycerin. Alle behandler det med frygt, undgår det, når det er muligt, går stille forbi det, når de ikke kan undgå det. Og det er bestemt ikke fremmende for opbyggelse af venskaber eller trygge, tillidsfulde familieforhold.

Et ubehersket temperament leder ofte til blasfemi, vold samt følelsesmæssig og åndelig mishandling af andre. Dette afholder os fra at nyde Åndens gaver, som vi ellers kunne have gjort.

Er vrede nogensinde retfærdiggjort? Skrifterne fortæller os, at Gud bliver vred over ugudelighed og på uomvendte syndere. Alligevel er hans vrede aldrig et ukontrolleret udbrud.

Vi bør ligeledes afsky synd. Og ting som salg af narkotika eller børnemishandling kræver vores rolige, rationelle vrede. At blive vred, hver eneste gang andre mennesker gør noget dumt, er en negativ følelse ligesom begær eller grådighed. Vi bliver nødt til at overvinde denne følelse, hvis vi vil vokse åndeligt.

Hvordan lærer man så at beherske sit temperament? Her er nogle forslag:

1. Tag det ganske enkelt roligt. Hvad det end er, så ignorér det. Det er ikke det værd. Når du bliver provokeret, er der en øvelse, man kan gøre med kroppen som styrker ånden. Denne øvelse kaldes „træk på skuldrene".

2. Forbered dig på forhånd. Beslut dig, før du står op om morgenen, eller før du sætter dig bag rattet, eller før du går i skole, at du *ikke* vil reagere på en dårlig måde. Forestil dig de situationer, der sædvanligvis irriterer dig, og forestil dig, at du handler roligt.

3. Se på dig selv. Du er jordisk, og sandsynligvis gør du selv nogle dumme, irriterende ting. Giv andre den samme mulighed for at tage fejl, som du ønsker.

4. Udvikl humoristisk sans. Lær at le ad dig selv, og lær at afvise andre menneskers tåbelige fejl, som netop det, de er – tåbelige fejl. Når folk tilsyneladende med vilje er ubehagelige eller tankeløse, så kan humor faktisk være et godt forsvar.

5. Frem for alt, søg den fred og kærlighed, som Ånden giver. Fast. Tilgiv. En tilgivende indstilling hjælper os til ikke at være lette at såre. Bed dagligt, og hav altid en bøn i dit hjerte. Læs skrifterne, og gør alt det, du har lært, du skal gøre, for at have Ånden hos dig.

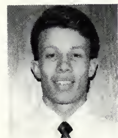
FOTO: STEVE BUNDERSON

Endnu en ting. Vi har i virkeligheden kun talt om den form for vrede, som kaldes temperament. Der er en anden form for dyb, vedvarende vrede, som kan være resultatet af andres synder eller af alvorlige ting, som er gjort mod os eller mod dem, vi elsker. Hvis du føler denne form for vrede, opfordrer vi dig til at søge hjælp hos en voksen, du har tillid til, som f.eks. en forælder eller din biskop.

DE UNGE SVARER

Vrede er en følelse, som alle er offer for på et eller andet tidspunkt. Forskellen ligger i, at nogle mennesker lærer at kontrollere deres vrede, andre gør det ikke. Hvis du ikke kan styre dit temperament, så har du ikke herredømme over dig selv. Det har Satan.

Noget, der har hjulpet mig, var at iagttage andre mennesker og se, hvordan de så ud, når de ikke kunne beherske sig. Da jeg så, hvor tåbelige andre mennesker ofte så ud, lovede jeg mig selv, at jeg ville udøve selvkontrol og ikke miste mit temperament. Jeg er ved at lære tålmodighed.

Kurtis Hyde, 19
Lovelock, Nevada

Jeg forstår dit problem. Vrede er noget mærkeligt noget, og det er en skam, at vi sommetider er offer for vores følelser. Vi har alle svagheder, vi skal overvinde og udvikle os igennem. Lad mig give dig nogle forslag, som har hjulpet mig: (1) Forsink din reaktion. Tæl til ti, gå bort fra det sted, hvor du fik følelsen, før du springer op, eller tag nogle dybe indåndinger. (2) Identificér din vrede. Hvad stammer den fra? Hvad forårsagede den? Og hvordan kan den undgås? (3) Find et sted, hvor du kan være alene, og fortæl det hele til vor himmelske Fader. (4) Bed Herren om hjælp. Bed om, at han vil fjerne vreden fra dit hjerte og erstatte den med fred og tilgivelse. Han har i Ether 12:27 lovet, at hvis vi er ydmyge, så vil han „gøre det svage stærkt" for os.

Ældste
Thomas E. Smith, 19
Birmingham,
Alabama

Jeg havde også et iltert temperament. Folk kunne irritere mig med de mindste ting. Af og til kunne det blive så slemt, at jeg råbte ad folk, blot fordi de rørte ved mig. Det værste var, at det sædvanligvis gik ud over min familie. Men jeg fandt ud af, at jeg led af vitaminmangel, der gjorde, at jeg blev irritabel. Jeg fandt også ud af, at jeg havde brug for at lære at elske. Frelseren elskede alle, selv dem, som forrådte ham.

Tro mig, min lillebror kunne være så irriterende, at jeg havde mest lyst til at sparke ham. Men jeg bad *ikke* vor himmelske Fader om at gøre ham god mod *mig*, men om at *jeg* kunne være god mod *ham*. Og det virker faktisk. Han er ikke mindre irriterende, men jeg er mindre følsom over for det.

Sheila Webb, 17
Sunnyvale, California

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg har det samme problem, men jeg har lært at beherske det. Nu og da kan jeg blive vred på en eller anden, men bagefter undskylder jeg. Jeg tror helt ærligt, at man kan lære at kontrollere sit temperament. Indtil da, bed og tænk over, hvordan du sårer den anden person.

Tammy Booth, 14
Geneva, Alabama

Jeg har haft dårlige erfaringer ved ikke at kunne klare irritation effektivt. For et år siden kunne jeg ikke styre mit temperament, og det resulterede i, at jeg brækkede min hånd på en væg. To måneder efter jeg fik gipsen af, brækkede jeg den samme hånd på en anden væg. Som resultat af min umodenhed, mistede jeg min families og mine venners dyrebare respekt.

Når du bliver vred, så søg ikke at ramme folk eller ting. Tag det roligt, og søg at forstå, at verden ikke går under. Du vil sjældent opleve den retfærdige vrede, som Jesus Kristus gjorde, da han smed med bordene i templet. Folk dømmer

dig ved den måde, hvorpå du reagerer over for stress, og hvem kan lide nogen med tendens til hysteriske anfald? Selvkontrol er nødvendig for fremgang i Herrens evige plan.

Max Booher, 16
Bellingham,
Washington

Vi bliver alle vrede af den ene eller den anden grund. Men det løser ingen problemer at blive vred på andre. Det forværrer kun situationen. Tænk før du mister kontrollen. Dem, som ikke tænker sig om gør tåbelige og dumme ting. Nogle mennesker prøver at gøre dig vred. Skuf dem ved at reagere på en pæn måde. Det kan være nødvendigt at tælle fra et til ti og tilbage igen, før du er klar til at sige noget, men giv ikke efter for tankeløse handlinger. Til sidst vil du være i stand til at beherske dit temperament, og du vil lære en masse om tålmodighed. „Mildt svar stiller vrede, sårende ord vækker nag" (Ordspr. 15:1).

Tonya Stock, 20
Sandy, Utah

Der er positive måder, at kanalisere disse frustrerede følelser på. Jeg kan lide at tale om problemerne. Jeg har fundet ud af, at den bedste måde er at tale med mig selv eller en god ven om det, som irriterer mig. Når jeg taler med mig selv, går eller cykler jeg en tur. Det giver mig tid til virkelig at overveje og spørge mig selv om, hvorfor jeg er så vred. Det virker altid for mig, og det giver mig et blidere hjerte og en rolig ånd. Jeg kan derved se mit problem i øjnene og se det tydeligere, da vreden har lagt sig og ikke hæmmer mit syn.

En anden metode er at tale med en ven. Den bedste ven med de bedste råd og det mest lyttende øre er vor himmelske Fader.

Letitia Donahoo, 20
Rexburg, Idaho

Vi gør undertiden alle noget irriterende. Næste gang, nogen irriterer dig, så bør du være rolig og ignorere ham eller hende, fordi vi alle somme tider siger noget dumt.

Chad Fisher, 14
Denver, Colorado

Det du gør, når du er vred, kan skade andre. I stedet for at råbe og kaste med ting, burde du tage tid og tænke over problemet. Overreagerede du? Havde den anden person det godt, eller var der noget galt med ham eller hende? Var du i dårligt humør? Det er ikke godt at blive ved med at være vred. Det bedste er at få talt ud, tilgive og glemme.

Vicky M. Brugger, 14
Rochester,
New York

Jeg har haft mange problemer med mit temperament. Jeg plejede at råbe ad folk, fordi jeg syntes, at de var nogle idioter. Jeg mistede let og hurtigt mit temperament. Måden jeg overvandt det på var ved at læse i Mormons Bog, nedskrive mine følelser og gøre en bevidst anstrengelse for at ændre mig. Efter omtrent en uge, kunne jeg mærke, at jeg ikke blev vred på folk nær så ofte.

Ældste
John O. Leyer, 19
Indianapolis,
Indiana

Du kan hjælpe med at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet nedenfor. Vær venlig at sende jeres svar inden den 1. december 1991 til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 2200 Kbh. N. Skriv dit navn, alder, by, ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt må du også gerne vedlægge et fotografi af dig selv. Fotografiet returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at få tilbageholdt dit navn fra offentliggørelse. Alle svar benyttes ikke nødvendigvis.

Spørgsmål: Jeg synes skrifterne er kedelige. Jeg kan ikke forstå, hvad det er, der er så vigtigt i dem. Er der noget, jeg kan gøre, for at jeg kan blive gladere for dem og gøre dem betydningsfulde for mig?

Et liv fokuseret på Frelseren

Vi har alle prioriteter, der styrer, hvordan vi vælger at bruge vores tid, energi og andre ressourcer. F. eks. bruger en familie, der prioriterer uddannelse højt, deres indsats og ressourcer på at hjælpe hinanden med at blive gode i deres studier.

Vi kan finde ud af, hvad vores prioriteter er, ved at se på det, vi bruger vores tid til. Vi tror måske, at skriftstudium er noget, vi prioriterer meget højt. Men måske vil vi opdage, at vi i virkeligheden bruger mere tid foran fjernsynet, end vi bruger på skrifterne.

Tænk over, hvordan du bruger din tid, energi og andre ressourcer. Hvad prioriterer du ifølge det?

VI BØR FOKUSERE PÅ FRELSEREN

Er der prioriteter, der passer til hver eneste sidste dages hellige kvindes særlige situation? Søster Sydney Smith Reynolds fra Orem i Utah skrev: „Det vigtigste for os bør være dette: Ved jeg, at Jesus er Kristus, Guds bogstavelige Søn? Tror jeg på de nulevende profeters ord, og efterlever jeg dem? Hvordan reagerer jeg over for dagligdagens udfordringer? Prøver jeg sædvanligvis at behage Herren, andre mennesker eller mig selv?" (*Ensign*, mar. 1984, s. 22).

Hvordan ville mit liv blive anderledes, hvis jeg prøvede at fokusere mere på at behage Herren end på at behage andre og mig selv?

MALERI AF HARRY ANDERSON; BRAGT MED TILLADELSE AF PACIFIC PRESS

DAGLIGE VALG: VI MÅ SÆTTE FRELSEREN FØRST

Søster Mette Hansen forsørgede sin familie ved at drive sit eget sætteri i Danmark. Da der næsten ikke kom flere ordrer ind, fastede hun sammen med sin mor og sin datter og bad om mere arbejde. Næste dag fik hun et tykt manuskript fra en ny kunde.

Men af en eller anden grund var søster Hansen ikke i stand til at udføre arbejdet. Hendes computer virkede ikke rigtigt. Og da hun fik fat i manuskriptet, havde hun en underlig fornemmelse af, at hendes hænder blev snavsede.

Frustreret bad hun om hjælp og blev tilskyndet til at læse manuskriptet – fra først til sidst. På den andensidste side af bogen, som var en håndbog, der skulle udgives i hele Danmark, fandt hun „den værste blasfemi mod Jesus Kristus, jeg nogensinde har læst".

En stemme i hende sagde: „Skriv det ikke, Mette. Du svigter Kristus, hvis du gør det." En anden stemme sagde: „Bogen vil blive lavet enten af dig eller af en anden. Og hvis du laver den, vil du være i stand til at betale dine regninger i næste måned."

Idet hun bad om styrke, forklarede hun sine følelser overfor bogtrykkeren og returnerede manuskriptet. Nogle dage senere fik hun ordrer nok til at holde sig beskæftiget i et halvt år. Bogtrykkeren blev en af hendes bedste kunder (se *Stjernen*, maj 1986, s. 12).

Hvordan kan jeg fokusere på Frelseren i mine daglige gøremål?

ET RIGERE OG BEDRE LIV

Når vi vælger at sætte Herren først, er det ikke altid, at det bringer os så tydelige timelige velsignelser. Men alle, der fokuserer på Frelseren, vil blive velsignet.

Efter mange mislykkede forsøg forpligtede en travl familie sig til at læse i skrifterne hver morgen. Selv om det var vanskeligt, har moderen båret følgende vidnesbyrd: „Det har knyttet os tættere til hinanden at læse sammen. Vi har følt mere kærlighed og harmoni i vores hjem end på noget andet tidspunkt i livet."

Hvilke velsignelser har du modtaget ved at sætte Frelseren først? □

BØRNESTJERNEN

140. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE NOVEMBER 1991

ISBN 0107-2145

DEN STØRSTE SKAT I HELE VER

Sären stirrede på den revnede billedramme, der lå på gulvet. Han vidste, at han ikke skulle have spillet fodbold inde i stuen. Han havde bestemt ikke regnet med, at bolden ville ramme billedet af bedstemor og bedstefar og völte det ned på gulvet.

Mor ville blive vred, når hun fik äje på det. Hun stävede altid rammen meget omhyggeligt af og satte den forsigtigt på bordet. Det billede betäd noget sörligt for hende. Bedstemor havde givet det til hende, da bedstefar däde. Bedstefar havde selv lavet rammen. Jo mere Sären tönkte over det, han havde gjort, desto vörre fik han det.

Han satte rammen tilbage på bordet, tog et skridt tilbage og kneb äjnene sammen. Man kunne stadig se den grimme sorte streg der, hvor rammen var gäet i stykker. Han vidste, at det var umuligt, men det så ud som om at stregen blev tydeligere og tydeligere.

Der var ikke nogen, der havde set ham sparke til bolden eller slå rammen i stykker. Ingen andre vidste, at han havde brudt familiens regler om at lege med bold inde i huset. Kun han vidste, hvordan rammen var gäet i stykker. Men han vidste det – og vor himmelske Fader vidste det også.

Sären kunne häre mor ude i haven. Hun sang, mens hun fjernede ukrudt. „Hun synger ikke mere, når hun ser dette," tönkte han ved sig selv.

Han vidste, hvad han burde gäre, men han ville ikke gäre mor ked af det.

Han holdt af at häre hende synge. Han holdt af at se hende smile og häre hendes glade stemme. Sären vidste, at når hun fandt ud af, hvad han havde gjort, så ville hun hverken synge eller smile eller have en glad stemme.

„Jeg må hellere få det overstået," sagde han til sig selv, mens han gik gennem huset og ud af bagdären til haven. „Mor, kan vi tale om noget?"

„Selvfälgelig. Hvad er der i vejen, Sären?"

Han bäjede hovedet. „Jeg tror ikke, du vil kunne lide mig sörlig meget mere. Jeg har gjort noget forfördelig."

Hun trak ham ind til sig, der hvor hun sad i haven. „Hvad du end har gjort, Sären, vil jeg stadig

ILLUSTRERET AF PAT HOGGAN

DEN

Julie Lambert

elske dig. Husker du, hvordan vi talte om vor himmelske Faders kærlighed til os alle sammen? Han elsker os, selv om han ikke elsker det, vi gør. Det er sådan, jeg elsker dig. Fortæl mig nu, hvad du har gjort."

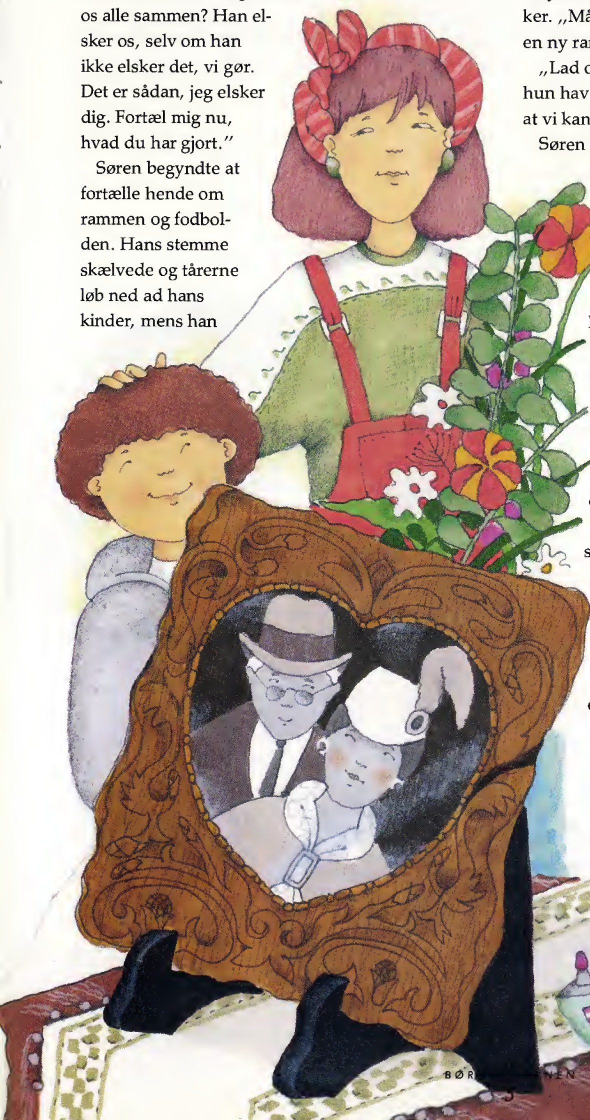
Søren begyndte at fortælle hende om rammen og fodbolden. Hans stemme skælvede og tårerne løb ned ad hans kinder, mens han fortalte om, hvor ked af det, han var, for ikke at have adlydt reglerne og for at have slået rammen i stykker. „Måske kan jeg tjene nogle penge og betale for en ny ramme," tilbød han.

„Lad os gå ind og se, hvor slemt det er." Efter at hun havde set på den, sagde hun: „Søren, jeg tror, at vi kan reparere den med noget lim."

Søren løb hen for at hente limen, mens mor tog billedet ud af rammen. De hjalp hinanden med at lime rammen sammen. Da limen var tør, satte mor igen billedet ind i rammen og satte den på bordet. „Så," sagde hun, „nu er den i orden."

Søren stirrede på rammen. Selv om stykkerne var limet sammen, strakte den grimme sorte streg sig stadig over den ene side af rammen. Hvordan kunne mor sige, at den var i orden? „Den ser forfærdelig ud," klagede han.

Sørens mor lagde armen om ham. „Ikke for mig," sagde hun blidt. „For mig ser den helt vidunderlig ud. Når jeg ser på billedet, tænker jeg på din bedstemor og bedstefar, og hvor højt jeg elsker dem. Når jeg ser på rammen, tænker jeg især på bedstefar og al den gode tid, jeg havde sammen med ham. Og når jeg ser på revnen i rammen, så tænker jeg på en søn, som sagde sandheden, selv om det var svært – og det er den største skat i hele verden!" ☐

Det kan være sjovt at

Har du bedsteforældre eller en ven, som bor langt væk? Kender du nogen, der er på mission? Ville de ikke blive glade for at få et brev fra dig og høre om, hvad du laver? Breve er en vidunderlig måde, hvorpå du kan lade særlige mennesker vide, at du tænker på dem.

Her er nogle forslag, som kan gøre det lettere og sjovere at skrive breve:

ILLUSTRERET AF JULIE YOUNG

skrive breve

1. Bed dine forældre om at hjælpe dig med at komme med forslag til det, du kan skrive og til hvem, du skal skive.

2. Send et billede af dig selv, hvis du har et. Det vil hjælpe modtageren med at huske dig og minde modtageren om, hvordan du så ud, da du skrev brevet.

3. Send et af dine yndlingsbilleder, du selv har farvelagt, eller en tegning i et brev til en særlig ven.

4. Vær kreativ. Prøv at klippe bogstaver og billeder ud af gamle blade og lime dem på papir, så man kan læse dit særlige budskab, eller prøv at skrive i kode. I stedet for at skrive på den almindelige måde, så kan du skive spejlvendt, nedefra og op eller i en spiral. Du kan endog klippe det færdige brev i små stykker, så det bliver et puslespil.

5. Stil spørgsmål, som opmuntrer personen til at skrive tilbage. Det er lige så sjovt at få et brev, som det er at skrive et.

6. Begynd nu. Sæt dig ned så snart som muligt og skriv et brev til en eller anden. Du vil kunne lide det, og de vil modtageren også – så snart de får det.

7. Gør det til en vane at skrive breve. Skriv til én person om ugen, eller så mange, du nu ønsker. Alle elsker at få brev. □

ÆLDSTE GENE R. COOK

Fra et interview med ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds, af Kellene Ricks

„Fra i dag af skal I være præster for Herren . . . derfor skal velsignelse kommer over eder" (2 Mosebog 32:29).

Det er vigtigt at adlyde befalingerne og gøre det, Herren ønsker, du skal gøre. Da jeg var 11 år gammel, havde jeg en avisrute. Det var hårdt arbejde, men jeg nød det og delte stadig aviser ud fem år senere.

En dag tilbød lederen for avisen mig et job som assisterende leder for avisuddelingen. Mine pligter omfattede at føre tilsyn med andre avisuddelere og hjælpe dem med at sælge abonnementer. Foruden dette skulle jeg hver dag efter skoletid tilbringe et par timer på kontoret med at svare på klager i telefonen. Ind imellem telefonopringningerne kunne jeg læse lektier. Det nye job ville medføre lønforhøjelse – jeg ville få tre gange så meget som ved at gå med aviserne!

Jeg var virkelig glad. Jeg var ved at spare sammen til min mission, og jeg følte i sandhed, at Herren velsignede mig for at holde befalingerne, deriblandt trofast tiendebetaling og overholdelsen af sabbatten.

Halvandet år senere, kom lederen igen til mig. Der var planer om at påbegynde en søndagsudgave af avisen. Han fortalte mig begejstret, at jeg kunne gå ud med mine aviser tidligt søndag morgen og så være på kontoret og svare telefonen fra kl. syv om morgenen til klokken to om eftermiddagen. Selvfølgelig ville jeg også få lønforhøjelse.

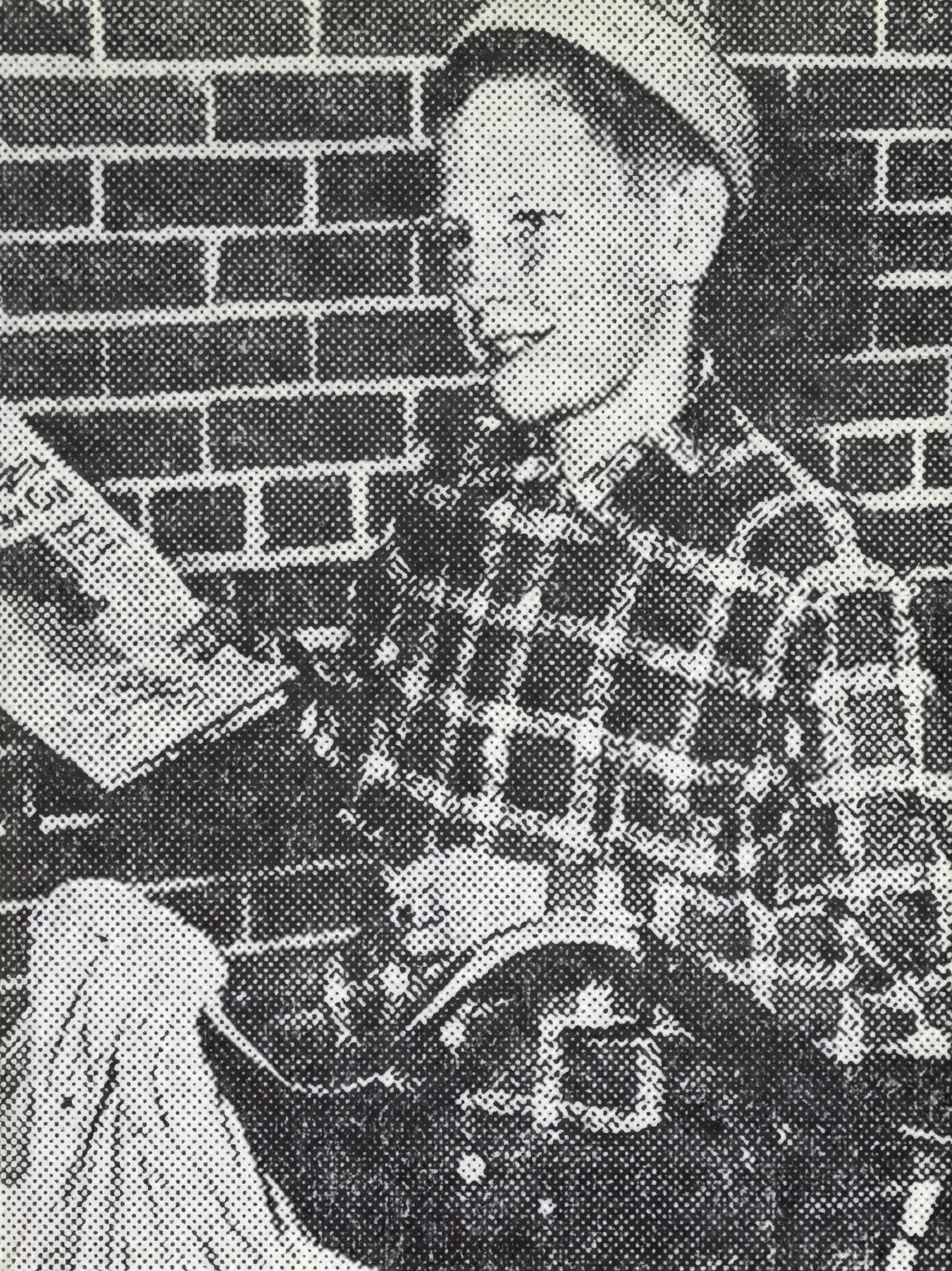
Lederen så, at jeg tøvede. Han vidste, at jeg var aktiv medlem af Kirken og sagde: „Måske overvejer du at lade være med at acceptere dette ekstra ansvar, men hvis du ikke tager jobbet, vil du miste din almindelige avisrute og eftermiddagsarbejdet. Der er mange af de andre avisdrenge, der ville betale hvad som helst for at få dit job. Hvis du ikke tager jobbet, er du fyret."

Da jeg gik hjem den dag, var jeg meget nedtrykt og forvirret. Jeg vidste, at jeg havde adlydt befalingerne, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor jeg skulle tage en så vanskelig beslutning. Jeg talte med min far og med min biskop om det, men de sagde begge, at det var min beslutning. Min far sagde: „Jeg kender ikke svaret, men jeg kender én, som gør [Herren]. Spørg ham."

Efter at jeg havde bedt og kæmpet i to dage, vidste jeg, hvad jeg måtte gøre. Jeg vidste, at selv om der var mennesker, som var nødt til at arbejde om søndagen, så var det ikke nødvendigt for mig, og jeg burde ikke gøre det. Da jeg fortalte lederen om min beslutning, blev han vred, fortalte mig, at jeg var fyret og bad mig om at komme om lørdagen og hente min sidste lønningscheck, hvorpå han vredt forlod mig. Jeg spekulerede virkelig på, om jeg havde taget den rigtige beslutning, for det ville gøre det vanskeligere for mig at tjene penge til min mission.

Da jeg kom for at hente min sidste check, ventede lederen på mig. „Vær sød at tilgive mig," sagde han. „Det var forkert af mig. Jeg skulle ikke have prøvet at få dig til at gå imod din tro og bryde Herrens befaling. Jeg har fundet en anden ung mand, som er villig til at arbejde om søndagen. Du kan beholde dit arbejde. Vil du det?" Så tilføjede han: „Næste uge og så længe, du arbejder her, vil du få det beløb, du ville have fået, hvis du havde arbejdet som søndagen."

Selvfølgelig beholdt jeg arbejdet. Jeg ved, at Herren velsigner os for at holde budene. Vær omhyggelig med ikke at gå på kompromis med de principper, du tror på. Husk altid at stole på Herren, og han vil velsigne dig for det. □

MOD TIL AT VÆLGE DET RETTE

Laurel Rohlfing

„Når I ved dette, er I salige, om I gør det" (Joh. 13:17).

Mod! Sandsynligvis tænker du på nogen, der gør noget meget modigt og farligt, når du hører dette ord. Måske tænker du på nogen, der er i krig, udforsker farlige steder eller risikerer livet på en eller anden måde. Men hvad med dig? Har du nogen sinde vist mod? Der vil komme mange situationer i dit liv, hvor du har brug for at være modig for at efterleve Jesu Kristi evangelium. Når du vælger det rette, når du fristes til at gøre noget forkert, eller når du forsvarer det, du ved er rigtigt, så viser du mod.

Dit vidnesbyrd kan give dig dette mod. Det giver dig en indre styrke, som hjælper dig med at gøre det, vor himmelske Fader forventer.

Helamans 2000 unge krigere havde vidnesbyrd, som gav dem mod til at forsvare deres familier og land mod lamaniterne. Selv om de aldrig havde været i krig før, frygtede de ikke døden. Deres mødre havde lært dem, at hvis de troede på Gud, så ville han udfri dem. I en hård kamp blev tusind lamaniter dræbt, men ikke en af de modige unge krigere døde, selv om de blev sårede. Dette var et stort mirakel, der fandt sed „på grund af deres store tro på det, der var blevet dem lært, nemlig at der var en retfærdig Gud" (Alma 57:26).

Brian, en sidste dages hellig dreng, gik i en skole, der blev ledet af en anden kirke. En dag var børnene meget støjende, da læreren prøvede at læse for dem fra Bibelen. Hun lukkede Bibelen og sagde: „Det er ikke noget under, at der ikke er profeter på jorden i dag. I børn er så uartige, at I alligevel ikke ville høre efter, hvad de sagde." Brian skulle træffe et vigtigt valg. Han kunne forblive stille, eller han kunne fortælle sin lærer om det, han troede på. Han samlede

JOSEPH SMITH
(Se Joseph Smiths Skrivelser 2:25)

DAVID
(Se 1 Samuel 17:33-50)

RUT
(Se Rut 1:16)

JOSEF FRA ÆGYPTEN
(Se 1 Mosebog 39:7-20)

AMULEK
(Se Alma 15:16)

NOGLE RETSKAFNE NEPHITER
(Se 3 Nephi 1:9-13)

PETER
(Se Apostlenes Gerninger 12:1, 5-11)

Han gav afkald på alle sine rigdomme og blev forskudt af sin far, slægtninge og venner, fordi han troede på Guds ord.

Selv om han kun var en dreng, kæmpede han mod Goliat for at frelse Israel.

Han blev fælgslet for sit vidnesbyrd og undslap senere ved hjælp af en engel.

De stod over for døden, fordi de troede på de tegn, der bevidnede Frelserens fødsel.

Hun forlod sit hjem for at rejse til et land, hvor hun kunne efterleve sin nye religion.

Selv om folk hadede og forfulgte ham, fortalte han dem, at han havde fået en åbenbaring.

Han gik hellere i fængsel end at gøre noget forkert.

ILLUSTRERET AF BRAD TEARE

al sit mod og rakte stille sin hånd i vejret og sagde: „Lærer, der er en profet på jorden i dag. Han bor i Salt Lake City i Utah i USA." Læreren var meget interesseret i denne oplysning og bad ham om at fortælle hende mere om hans kirke.

Ligesom Brian og Helamans unge krigere, kan du få et vidnesbyrd, der giver dig mod til at vælge det rette. Som der står i skrifterne: „Vær frimodig og tag fat!" (Ezra 10:4).

Instruktioner

På forrige side står nogle navne på personer fra skrifterne, hvis vidnesbyrd gav dem mod til at vælge det rette. Læs skriftstederne, tegn så en linie fra navnet til den sætning, der fortæller, hvordan de viste mod.

Forslag til fællestid

1. Del børnene op i grupper. Bed hver gruppe læse en af historierne fra skriften og spille den for de andre eller fortælle den med deres egne ord til de andre grupper. Du kan også bruge pionerhistorier, som viser mod og tro.

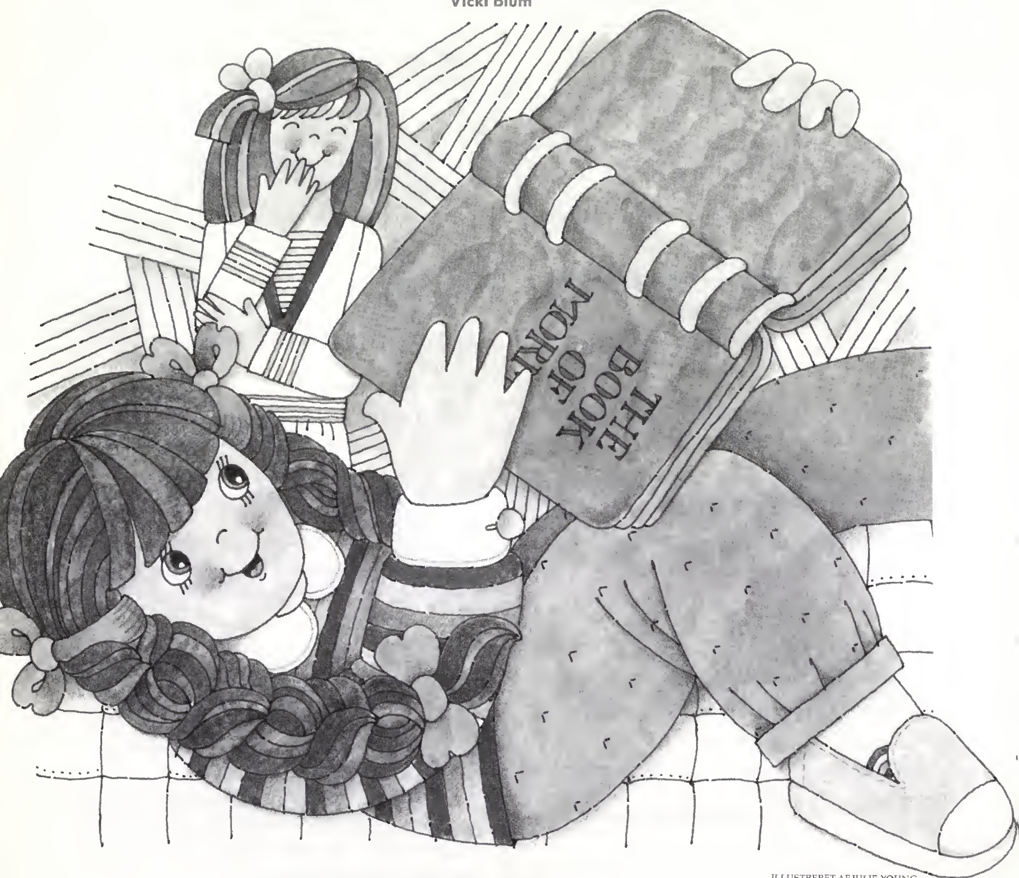
2. Fortæl de yngre børn historierne fra skriften, men udelad slutningen. Stil spørgsmål som følgende: „Hvad ville du gøre, hvis du var Rut?" Efter at børnene er kommet med deres forslag, så fortæl slutningen.

3. Indbyd medlemmerne af dit ward eller din gren til at fortælle passende historier om tidspunkter, hvor deres vidnesbyrd har hjulpet dem med at vælge det rette. Lad børnene fortælle deres egne oplevelser.

4. Giv hvert af børnene et stykke papir, og bed dem om at nedskrive en situation, hvor man skal have mod for at vælge det rette. Læs hvad der står, og drøft mulige løsninger. □

METTE OG MORMONS BOG

Vicki Blum

ILLUSTRERET AF JULIE YOUNG

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Præsident Ezra Taft Benson sagde, at vi skulle *alle* læse Mormons Bog, men det er ikke så let. Min mor og fra tror, at når jeg kun er fem år gammel, så er jeg for lille til at have min egen Mormons Bog. Da jeg nu ikke havde min egen Mormons Bog, så besluttede jeg mig til at låne en.

Det første, jeg gjorde, var at lede efter min fars Mormons Bog. Jeg kravlede op på en stol for at tage den fra den øverste hylde, da far kom ind i stuen.

„Hvad laver du, Mette?" spurgte han.

„Jeg vil gerne læse Mormons Bog."

Far tog sin bog og satte sig i en stol med mig på skødet og viste mig billederne af Nephi, der rækker sin hånd ud, og det med Abinadi, der står foran kong Noa, ja, og endda det, hvor Jesus kommer ned fra himlen. Så lukkede han bogen, gav mig et knus, og satte mig ned på gulvet.

„Men jeg vil læse den," sagde jeg.

Han åbnede sin Mormons Bog på en af de første sider. „Kan du se denne gule plet?" spurgte han.

„Ja."

„Det er sennep fra din sidste hot dog. Har du set det brune stads på side 229?"

„Det er fra din isvaffel."

„Åh."

„Og se, de to sidste sider kan ikke skilles ad, selv når jeg prøver?"

„Ja."

„Syltetøjsmarmelade."

Far satte sin Mormons Bog tilbage på hylden og gik ud. Jeg besluttede, at jeg måtte låne en anden bog.

Jeg gik op på min brors værelse. Det er fyldt med alt muligt, men jeg kikkede mig omkring til jeg fandt hans Mormons Bog i den nederste skuffe i hans kommode. Det er en lille en med små bogstaver og rigtigt læderbind, og på den står hans navn med guld. Brian siger, at han gemmer den til han skal på mission. Jeg var lige ved at åbne den, da han kom ind på værelset. Da han så mig, gjorde han store øjne. Han skyndte sig over og rev den ud af hænderne på mig.

„Men jeg vil læse den," sagde jeg.

„Lad den ligge!" råbte han og åbnede den. „Se her!"

„Der er nogen, der har tegnet i den," sagde jeg.

Han bladrede hen på en anden side. „Og dette!"

„Det ser ud som om nogen er kommet til at rive i siden," sagde jeg.

Han lukkede bogen og lagde den tilbage i skuffen. Jeg gik stille ud af hans værelse.

Så gik jeg ind på mit eget værelse og satte mig ned i et hjørne. Lidt efter kom min ni-årige søster ind.

„Hvad er der galt, Mette," spurgte Tina.

„Jeg vil så gerne læse Mormons Bog."

Tina smilede og klappede mig på hovedet.

„Du kan læse min," sagde hun. Jeg så, at hun ledte i hele værelset, indtil hun fandt sin Mormons bog under en bunke tæpper. „Her," sagde hun og gav den til mig. Det var en stor bog med store bogstaver.

„Tak," sagde jeg. Jeg satte mig ned på sengen og åbnede den. Jeg kikkede intenst på ordene, men jeg kunne stadig ikke læse dem. Jeg blinkede med øjnene. Jeg vendte bogen om. Jeg lå på ryggen og løftede bogen op over mig i luften, men det virkede ikke. Ligegyldigt hvad jeg gjorde, så kunne jeg ikke læse Mormons Bog, som profeten havde bedt os om. Jeg lukkede den og lagde den ved siden af min pude. Måske forventede profeten ikke, at fem-årige læste den.

Den aften kom min mor op på mit værelse for at putte mig. Hun lænede sig ind over mig og kyssede mig og trak dynen op til min hage. Så så hun sig omkring efter historiebogen, som hun plejede at læse fra. Mor så i legetøjskassen og under sengen, og mens hun ledte efter den, huskede jeg Tinas Mormons Bog.

„Hvad med denne bog, mor?" spurgte jeg.

Hun samlede den op. Hun så på mig, så på bogen og så igen på mig.

„Er det den, du vil have?"

„Ja," sagde jeg.

Hun åbnede den på den første side.

„Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre," begyndte hun.

Det var til enhver tid bedre end min historiebog. □

FIRETABELLEN

Lori Winder

Gå fremad, tilbage, op eller ned – ikke diagonalt – for at komme gennem labyrinten af firkløvere ved kun at gå til de tal, som fire går op i.

START

SLUT

VORES GENERAL-AUTORITETER

Susan Meeks

Sæt fornavnene og initialerne sammen med efternavnene på medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum.

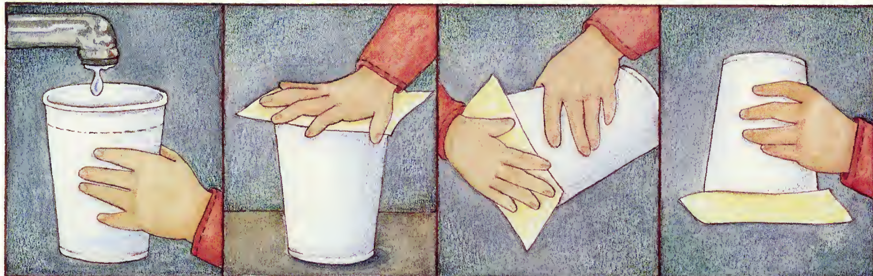
1. Ezra Taft	a. Ashton
2. Gordon B.	b. Ballard
3. Thomas S.	c. Benson
4. Howard W.	d. Faust
5. Boyd K.	e. Haight
6. Marvin J.	f. Hinckley
7. L. Tom	g. Hunter
8. David B.	h. Maxwell
9. James E.	i. Monson
10. Neal A.	j. Nelson
11. Russell M.	k. Oaks
12. Dallin H.	l. Packer
13. M. Russell	m. Perry
14. Joseph B.	n. Scott
15. Richard G.	o. Wirthlin

LUFT OG VAND

For at se, at lufttrykket kan være stærkere end vandtrykket, har du brug for: et papkrus, papir og vand. (Dette eksperiment skal udføres over en vask eller udendørs).

1. Fyld kruset 3/4 op med vand.
2. Læg papiret over kruset og hold fast på det med din hånd i 30 sekunder.

Mens du stadig holder papiret på plads, vender du forsigtigt kruset om, så bunden vender opad. Slip papiret med hånden. Fordi lufttrykket er stærkere end vægten (trykket) af vandet, vil lufttrykket under koppen holde papiret og vandet i kruset.

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

JOHN TAYLOR

Kellene Ricks

1. England var et meget travlt sted i begyndelsen af 1800-tallet, men John Taylor kunne lide den spændende atmosfære i det land, hvor hans familie havde en gård. John arbejdede mange timer på gården, og han lærte også trædrejningskunsten.

2. Da John var 24 år gammel, fik han mulighed for at flytte til Canada for at slutte sig til sin familie, som var flyttet derover to år tidligere.

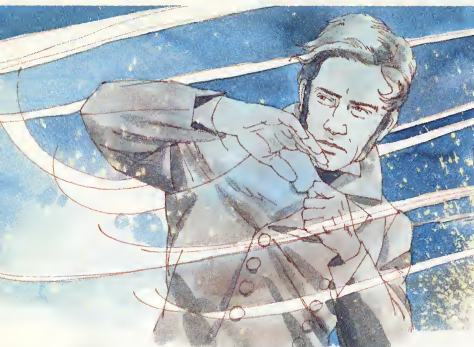

3. Før Johns skib forlod Den Engelske Kanal, var der imidlertid en frygtelig storm. Mange mennesker på skibet blev syge, da stormen slog skibet fra side til side.

4. Skibene omkring Johns skib blev ødelagt af stormen, og officererne og besætningen på Johns skib forberedte sig på det værste.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

5. Men John var ikke bekymret. Han gik endog roligt omkring på dækket ved midnat under den frygtelige storm! Han vidste, at han havde noget at udføre i Canada, og han stolede på, at vor himmelske Fader ville beskytte ham, så han kunne udføre dette værk.

6. Efter at John var nået til Toronto i Canada, fandt han metodistkirken, hvor han blev medlem og prædikant. I maj 1836 underviste Parley P. Pratt ham i det Jesu Kristi gengivne evangelium, og John blev døbt.

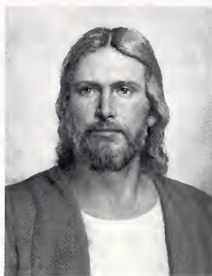
7. John Taylor fortsatte med at stole på Herren, og han blev den tredje præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Forsiden:
Foto: Marty Mayo

S. Michael Wilcox

SALIGPRISNINGERNE

VEJEN TIL FRELSEREN

Disse lærdomme fra Bjergprædikenen vidner om Frelserens guddommelighed – og viser os, hvordan vi skal følge ham.

Da den opstandne Kristus talte til nephiterne gennem mørkets tåger var hans budskab: „Kom til mig" (se 3 Nephi 9:13-14, 20, 22). Da han dernæst viste sig for dem, var det første budskab, han gav dem: „Stå op og kom hen til mig . . . at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud" (3 Nephi 11:14). En efter en kom hele mængden op til verdens Frelser.

Selv om I og jeg ikke havde det privilegium at være øjenvidner til denne hændelse, er invitationen om at komme til Kristus lige så virkelig for os, som den var for de gamle nephitiske hellige. I en prædiken, lig den han gav på bjerget i den gamle verden (se Matt. 5-7), fortalte Jesus de gamle nephiter – og os – hvordan vi skal komme til ham. De principper, han gav – sædvanligvis kaldet saligprisningerne – kan give os et magtfuldt vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed.

FØLG BRØDRENE

Det første princip den opstandne Frelser underviste nephiterne i, da han introducerede saligprisningerne for dem, var, at de skulle følge hans udvalgte tjenere: „Salige er I, om I giver agt på disse de tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer og være jeres tjenere" (3 Nephi 12:1).

Da jeg var diakon, fortalte min mor mig, at ældste William J. Critchlow, jun., der var assistent til De Tolvs Kvorum, kom for at tale ved vores stavskonference. Vi kom sent og måtte sidde bagest, langt fra forhøjningen – og da ældste Critchlow jun. rejste sig for at tale, kunne jeg ikke se ham. Mor bad mig om at bære min stol op i gangen og sætte den foran talerstolen. Det må have været underligt for ældste Critchlow at se en 12-årig dreng sidde midt på gangen og stirre direkte op på ham.

Jeg husker ikke meget af det, han sagde. Men mens han talte dalede en ånd ned over mig og hviskede: „Dette er Guds mand. Du kan tro på ham." Ved slutningen af mødet, kom han hen til mig og lagde sin hånd på min skulder. En dyb fred og glæde kom over mig, og jeg

I en prædiken, lig den han gav på bjerget i den gamle verden, fortalte Jesus de gamle nephiter, hvordan man skal komme til ham.

lærte i det øjeblik, hvad det vil sige at blive *velsignet*. Denne oplevelse fra min barndom lærte mig, at hvis vi lytter til Brødrenes ord, er vi på den sti, der leder os til at blive velsignet med Kristi nærvær. Åh, hvor vil vi blive lykkelige, hvis vi kommer til Kristus ved at stole på hans tjenere og følge dem.

YDMYGHED OG DÅB

Den næste saligprisning, Frelseren beskrev for nephiterne, var: „Salig er de, som vil . . . stige ned i ydmyghedens dyb og blive døbt, thi de skal blive gennemtrængt af ild og den Helligånd og få syndernes forladelse" (3 Nephi 12:2).

Vi kommer til Kristus, når vi indgår pagt med ham – når vi bliver døbt, og når vi modtager nadveren – for at påtage os hans navn.

Engang da præsident George Albert Smith var alvorligt syg, mistede han bevidstheden og troede, at han var død. Han fandt sig selv stående ved en smuk sø. Snart efter begyndte han at følge en sti gennem skoven, og efter nogen tid så han en mand, som han genkendte som sin bedstefar, der kom hen imod ham.

„Jeg husker, hvor glad jeg var for at se ham komme," sagde præsident Smith. „Jeg var blevet opkaldt efter ham og havde altid været stolt af det.

Da bedstefar var næsten helt henne ved mig . . . så han meget alvorligt på mig og sagde:

‚Jeg vil gerne vide, hvad du har gjort ved mit navn.'

Alt det, jeg indtil da havde gjort passerede revy for mig, som om det var billeder på en skærm – alting, jeg havde gjort . . . Jeg smilede, så på min bedstefar og sagde:

‚Jeg har aldrig gjort noget ved dit navn, som du behøver at skamme dig over.'

Han trådte frem og tog mig i sine arme" (*Improvement Era*, mar. 1947, s. 139).

En dag kan vi måske stå foran Frelseren og længes efter at omfavne ham. Jeg kan forestille mig, at han siger: „Da du blev døbt, påtog du dig mit navn. Hvad har du gjort ved mit navn?" Vi bør stræbe efter at leve således, at vi kan svare: „Jeg har aldrig gjort noget ved dit navn, som du behøver at skamme dig over."

DE FATTIGE I ÅNDEN

Efter at have undervist i disse to vigtige saligprisninger og forklaret, at vi kommer til ham ved at blive døbt og modtage Helligåndens gave, beskrev Kristus den velsignede tilstand, som de opnår, der modtager Ånden. Han understregede også betydningen af ydmyghed, når vi skal modtage hans Ånd.

„Salige er de fattige i ånden, som kommer til mig," sagde han, „thi himmeriges rige er deres" (3 Nephi 12:3). Ikke før vi erkender, at vi er fattige i ånden, kommer vi „ned i ydmyghedens dyb og bliver døbt". Vi bliver herefter velsignet ved at blive fyldt af Herrens Ånd (se vers 2).

Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at „ydmyghed er erkendelse af vores afhængighed af en højere magt" (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 369). Frelseren og hans profeter er storslåede eksempler på dette princip. „Jeg kan slet intet gøre af mig selv," sagde Jesus, „således som jeg hører, dømmer jeg, og min dom er retfærdig, thi jeg søger ikke at fremme min egen vilje, men hans, som har sendt mig" (Joh. 5:30).

Brigham Young sagde: „Vi er intet, kun det Herren gør os til" (I *Journal of Discourses*, 5:343). Og Moses sagde: „Nu ved jeg . . . at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet" (Moses 1:10). Sammenlignet med Faderens storhed i ånd, er vi sandelig „fattige".

Jeg føler selv den største ydmyghed, når jeg, som kong Benjamin lærte os, erkender, at et helt liv i lovprisning og tjeneste af Herren stadig vil efterlade mig som en unyttig tjener (se Mosiah 2:20-21). Alle de evner, jeg har – mine evner til at tænke og bevæge mig, ja selv den luft, jeg indånder – er en gave til mig fra Gud. Hvis jeg skulle indvie hvert øjeblik af mit liv udeluk-

kende til hans tjeneste, ville jeg ikke give Gud noget, der ikke allerede er hans.

En jul havde min lille søn brug for to dollars til at lave en gave til mig. Julemorgen var han så spændt, at han, til trods for alle de smukt indpakkede gaver med hans navn på, insisterede på, at jeg åbnede hans gave først. Det var en blyantholder til mit kontor – lavet af en krukke, der var dækket med makaroni i glade farver. De to dollars var brugt til blyanter og viskelæder. Jeg glædede mig over hans uskyld og kærlighed. Så vendte han sig ivrigt mod sine egne gaver.

Sammenlignet med de grænseløse gaver, Faderen giver os – livet, forsoningen, evangeliet, profeterne, skrifterne, templerne – er vores gaver til ham som krukker, der er dækket med makaroni. Det er det bedste, vi kan gøre, og han accepterer vores indsats med glæde. Erkendelsen af forskellen mellem os og Faderen, giver os stor ydmyghed og glæde.

DEM SOM SØRGER

„Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes" (3 Nephi 12:4). Jeg tror, jeg har fået større forståelse for denne saligprisning, siden jeg blev biskop. Biskopper ser masser af tårer – skyldens tårer, der falder under tilståelser, sorgens tårer over en kærs død, tårer hos familier, hvor ikke alle er medlemmer og som længes efter templets velsignelser, forældres tårer, der udgydes over vildfarne børn, smertens tårer, fremkaldt af gamle og trætte legemer. Jeg har opdaget, at lommetørklæder er noget uundværligt for en biskop. Men selv om vi kan tørre tårerne fra vore kinder, er det en helt anden sag at tørre dem bort fra vores sjæl.

Jeg har fundet trøst i et løfte i Johannes' Åbenbaring: „Og [Gud] skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere" (Åb. 21:4).

Jesus sagde: „Jeg er Alfa og Omega" (Åb. 1:8). Han er enden på vores sorger og enden på vores skyld. Han er enden på smerte, død, lidelse, synd og tårer. Han er begyndelsen på glæde, liv og fred. Han er begyndelsen på helbredelse, sandhed og opfyldelse. Han er enden på sorg, begyndelsen på trøst.

DE SAGTMODIGE

„Salige er de sagtmodige," sagde Jesus, „thi de skal arve jorden" (3 Nephi 12:5). Moses blev beskrevet som „såre sagtmodig, sagtmodigere end noget andet menneske på jorden" (4 Mos. 12:3) – og alligevel havde han stor magt. Jesus sagde om sig selv: „Jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet" (Matt. 11:29) – men intet menneske, der nogensinde har levet, har haft mere magt.

En kirkeleder var engang på rundtur et sted, hvor der var en kæmpestor knusemaskine, der kunne reducere gamle biler til små metalterninger. Som demonstration bad guiden kirkelederen om at tage sit ur af. Operatøren placerede dernæst uret i maskinen og indstillede den, så det øverste stempel kom farende ned og standsede blot en millimeter over uret. Dernæst smækkede siderne sammen, men igen standsede de lige før de ramte urets glas. Så fjernede operatøren uret og gav det tilbage uden en ridse.

Begejstret over demonstrationen, vendte denne gode mand sig mod dem, som var med ham og sagde: „Vi har netop bevidnet den største demonstration af sagtmodighed, jeg nogensinde har set. Sagtmodighed er stor magt under fuldstændig kontrol."

DE SOM HUNGRER OG TØRSTER EFTER RETFÆRDIGHED

„Salige er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal fyldes med den Helligånd" (3 Nephi 12:6). Hvad er det for en retfærdighed, som mennesket hungrer og tørster efter, og hvilken retfærdigheds opfyldelse giver glæde?

Lehi og Nephi så livets træ i et syn „hvis frugt var eftertragtelsesværdig, og som gjorde mennesket lyk-

„Salig er de, som vil . . . stige ned i ydmyghedens dyb og blive døbt, thi de skal blive gennemtrængt af ild og den Helligånd og få syndernes forladelse" (3 Nephi 12:2).

MALERI AF HARRY ANDERSON

keligt" (1 Nephi 8:10). Hvert eneste ord, der beskriver frugten – *sød, hvid, attråværdig, skønt, dyrebar,* og *glæde* – bruges i sammenlignende vendinger: Frugten er ikke kun sød, men „sødere end nogen anden". Dens hvidhed overgår „alt, hvad jeg nogensinde tidligere havde set". Dens skønhed er „langt større end al anden skønhed". Den er „dyrebarere end alt" og „glædede sjælen mest" (se 1 Nephi 8:11-12; 11:89, 23).

Da nogle af disciplene forlod Jesus, spurgte han De Tolv: „'Vil I også gå bort?'

Simon Peter svarede ham: ,Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord'" (Joh. 6:67-68).

Vi kommer til Kristus, når vi ligesom Peter forstår, at intet kan tilfredsstille eller bringe glæde som det livets træ og det levende vand, der tilhører Frelseren.

DE BARMHJERTIGE

„Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed" (3 Nephi 12:7). Barmhjertighed er en af sjælens egenskaber, der er nødvendig for tilgivelse. Den, som tilgiver andre, vil selv blive tilgivet. Når vi erkender vores ufuldkommenheder, er det lettere for os at vise andre barmhjertighed.

Jesse W. Crosby fortalte om en oplevelse, han havde en dag i Nauvoo, da han tog en kvinde med hen for at besøge profeten Joseph Smith. Da hun beklagede sig over, at nogen fortalte usandheder om hende, tilbød profeten hende „sin måde at klare sådanne sager på selv. Når en fjende fortalte en skandaløs historie om ham, som det ofte skete, tænkte han, før han dømte, tilbage på det tidspunkt og det sted og de omgivelser, hvorunder episoden havde fundet sted, for at finde ud af, om han ikke selv ubevidst havde lagt grunden til det, historien var bygget på. Hvis han fandt ud af, at det var tilfældet, sagde han, at han af hjertet tilgav sin fjende og følte sig taknemmelig over, at han var blevet gjort opmærksom på en svaghed, han ikke vidste, han havde. Så bad han søsteren om at gøre det samme: søge i sin hukommelse og finde ud af, om hun ikke selv helt ubevidst havde lagt grunden til den skandale, som irriterede hende."

Søsteren „tænkte sig grundigt om et øjeblik og tilstod så, at hun mente, at det havde hun. Så fortalte profeten hende, at hun i sit hjerte kunne tilgive den bror, som havde risikeret sit eget gode navn og hendes venskab på at give hende et klarere syn på sig selv. Søsteren . . . takkede sin rådgiver og gik bort med fred" (I „Stories from Notebook of Martha Cox, Grandmother of Fern Cox Anderson," typescript i Kirkens arkiver).

Hvis vi lærer at se indad – selv når vi føler, at den største misgerning ligger et andet sted – vil vi finde ud af, at vi i højere grad er i stand til at tilgive og udvise barmhjertighed. Vi bliver mere som Kristus.

DE RENE AF HJERTET

„Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud" (3 Nephi 12:8). Der er adskilige skriftsteder, der taler om at se Gud: Moses „søgte med al flid at helliggøre sit folk, så de kunne skue Guds ansigt" (L&P 84:23). Frelseren lovede, at „hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mig ansigt og vide, at jeg er" (L&P 93:1). På samme måde får vi at vide, at vi kun skal have „øje for min ære" og „hellige jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham" (L&P 88:67-68). Den renhed, der er nødvendig for at se Gud, omfatter lydighed, helliggørelse og at have øje for hans ære.

Skrifterne indeholder adskillige eksempler på mennesker, som har

nået den nødvendige renhed i hjertet og var i stand til at se Gud eller hans budbringere og tale med dem. Den indstilling, de viste, når de gjorde dette, er et smukt billede på renhed:

På vej til Damaskus sagde Paulus: „Hvad ønsker du, jeg skal gøre?" (Ap.G. 9:6; King James). Drengen Samuel sagde, da han blev undervist af Eli: „Tal, din tjener hører!" (1 Sam. 3:10). Nephi sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet" (1 Nephi 3:7) og „jeg må adlyde" (2 Nephi 33:15). Maria sagde: „Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!" (Luk. 1:38).

En rød tråd løber gennem disse udtalelser – en indstilling af lydighed, renhed i ens motiver og et ønske om at gøre Herrens vilje. Et øje alene henvendt på Herrens vilje og ære.

FREDSSTIFTERNE

„Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn" (3 Nephi 12:9). For at forstå, hvordan man kan blive en fredsstifter, er det nødvendigt at vide, hvad der bringer fred. Paulus forklarede, at „Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed" (Gal. 5:22). Hvor Herrens Ånd er, er der fred. En fredsstifter er en, som indbyder Ånden, så kan Ånden give fred.

Præsident Heber J. Grant fortalte en historie om to mænd, som skændtes om nogle forretningsaftaler. De opsøgte præsident John Taylor og bad ham om at ordne sagen. Præsident Taylor indvilligede, men sagde: „'Brødre, før jeg lytter til jeres sag, så vil jeg gerne synge en af Zions sange for jer.'

Præsident Taylor havde en virkelig god sangstemme, og gengav vores hellige salmer på en smuk og åndfuld måde. Han sang en af vores salmer for de to brødre. Da han så, hvilken virkning den havde, sagde han, at han aldrig havde lyttet til en af Zions sange, uden at han havde lyst til at høre en mere. Så bad han dem om at lytte, mens han sang endnu en. Selvfølgelig indvilligede de. De så begge ud til at nyde det."

Så sang præsident Taylor en tredje og en fjerde salme. Da han var færdig, var de to mænd „opløst i tårer, rejste sig, gav hinanden hånden og bad præsident Taylor om at have dem undskyldt for at have lagt beslag på hans tid. Dernæst gik de, uden at han overhovedet vidste, hvori deres problemer bestod" (*Improvement Era*, sep. 1940, s. 522).

Dette princip kan virke i vores ægteskaber, familier og i andre forhold. Den endelige kilde til fred er Faderen og Sønnen. De, som indbyder Herrens Ånd i deres liv og hjem, er fredsstiftere.

Og når vi underviser hinanden og verden i Herrens plan for opnåelse af frelse, bliver vi fredsstiftere og børn af „fredens stifter; ja, Herren selv, som har genløst sit folk" (Mosiah 15:18).

DE SOM LIDER FORFØLGELSE

„Salige er de, som lider forfølgelse for mit navns skyld, thi himmerigets rige er deres" (3 Nephi 12:10). Det er vanskeligt at forstå, hvordan det kan gøre os lykkelige at være udsat for forfølgelse. Måske opnås glæden ved at imødegå forfølgelsen som profeterne gjorde det. Joseph Smith beskrev f. eks. det, han følte, forfølgelsen havde gjort for ham:

„Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; og den eneste afslibning, jeg får, er, når et eller andet hjørne bliver gnedet af ved at komme i berøring med noget andet, og med forøget styrke slår imod religiøs forblindelse, præstelist, sagførerkneb, lægefif, løgnagtige redaktører, bestikkelige dommere og nævninge og ménsvorne embedsmænds myndighed, der støttes af pøbelhobe, gudsbespottere, tøjlesløse og fordærvede mænd og kvinder – hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således vil jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 364-365).

Joseph forstod, at modstand og forfølgelse kan forfine og rense. Jakob sagde: „Når jeres tro prøves,

I lydighed og renhed spurgte Paulus Herren: „Hvad ønsker du, jeg skal gøre?" (Ap.G. 9:6; King James).

virker det udholdenhed" (Jakobs Brev 1:3). Tålmodighed er den erkendelse, at alle ting giver os erfaring (se L&P 122:7) og kan vende vores hjerte til Kristus.

ET LYS FOR HELE VERDEN

Ved at leve det liv, som Frelseren beskrev, får vi mulighed for at være et lys for andre. „Jeg har kaldet jer til at være et lys for dette folk," sagde Jesus (3 Nephi 12:14). Verden må se den glæde, et sådant liv bringer – ikke blot vores gode gerninger, men også den glæde disse gerninger giver. De bør se, at hvis de kommer til Kristus, så kan de også få en sådan glæde.

ET SØNDERKNUST HJERTE

Jesus afsluttede denne del af sin nephitiske prædiken ved at gentage indbydelsen at komme til ham: „Jeg har givet jer loven om min Faders bud, for at I skal tro på mig og omvende jer fra jeres synder og komme til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd" (3 Nephi 12:19).

Jeg har ofte overvejet, hvad det vil sige at have et „sønderknust" hjerte. Da jeg var dreng, gav min onkel mig lov til at hjælpe med at tæmme de vilde heste. Vi bandt reb om dem, placerede en stærk lædergrime på deres hoved og bandt et stærkt reb fast i den. Så bandt vi rebet rundt om en stærk træstolpe,

„PAULUS PÅ VEJ TIL DAMASKUS," AF FOXLEY; BRAGT MED TILLADELSE AF PROVIDENCE LITHOGRAPH CO.

der var gravet dybt ned i jorden. De unge heste hadede rebet og kæmpede imod i nogle dage, idet de satte deres ben stædigt ned i jorden og hev alt, hvad de kunne, i rebet. Men de skadede kun sig selv. Med tiden lærte de at acceptere rebet, og så kunne vi lidt efter lidt nærme os dem og lære dem at blive ledt. Når min onkel kunne lægge rebet løst i sin hånd, vende ryggen til og gå væk med hesten følgende efter sig, sagde han: „Nu er denne hest klar."

Et sønderknust hjerte er et underdanigt hjerte, et lydigt hjerte, et hjerte, der er åbent for Frelseren. Hvorfor skulle nogen af os nogensinde tøve med at gå derhen, hvor Herren leder os, når vi kender den pris, han har betalt for os på grund af sin kærlighed til os? Hvorfor skulle vi nogensinde trække i livets reb, så vi kommer væk fra ham?

Ældste Boyd K. Packer sagde engang: „Jeg kom til Herren og sagde: ,Jeg er ikke neutral, og du kan gøre med mig, hvad du ønsker. Hvis du har brug for min stemme, så er den der. Jeg bekymrer mig ikke for det, du gør med mig, og du behøver ikke at tage noget fra mig, for jeg giver det til dig – alt, alt det jeg har, alt det jeg er' " („*That All May be Edified*," Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 272).

KOM TIL KRISTUS

Den første gang vi tog vores treårige datter med til tempelpladsen i Salt Lake City, viste hun mig, hvad det vil sige at komme til Kristus. Da vi gik op ad rampen i det nordlige besøgscenter, så hun op og fik øje på Kristusstatuen. Hun gav slip på min hånd, så op på mig, og med et udtryk af uudsigelig kærlighed og begejstring sagde hun: „Åh far! Det er Jesus!" Så løb hun så hurtigt hun kunne hen til ham.

Frelseren sagde selv: „Den der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mig liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst" (3 Nephi 9:22). ☐

S. Michael Wilcox, lærer ved Latter-day Saint Institute of Religion ved University of Utah, bor i Draper Tenth Ward, Draper Utah North Stake.

HVOR ER DET VIDUNDERLIGT!

Donna Shin

Tilfældigvis var det os to, der kom til at sidde ved siden af hinanden i bilen, da vi, sammen med en gruppe kirkeledere, rejste til distriktskonference i Wonju i Korea. Han var missionsassistent i Seoul-missionen i Korea, og jeg var missionspræsidentens hustru.

Jeg bad ham om at beskrive sin omvendelse til Jesu Kristi evangelium. Han trak på skuldrene, kneb øjnene sammen og krøb sammen i sædet. „Jeg har ikke noget interessant at fortælle, søster Shin," sagde han. Men med lidt mere opmuntring begyndte Daeyoon Kim lidt efter lidt at fortælle sin „uinteressante" historie.

Som dreng havde han været et af de små børn, som er så almindelige i Korea, som fulgte missionærerne overalt. Ældsterne boede tæt ved Daeyoons hjem i Chinhae, så han prøvede ihærdigt at komme i kontakt med dem, plagede om slik, leg, eller hvilken som helst form for morskab. De var altid tålmodige og venlige, så han kom til at holde af dem. Efter nogen tid begyndte han at følge med dem i kirke. Da han var 12 år gammel, underviste nogle af missionærerne ham, og han blev døbt. På grund af den varme og kærlighed, ældsterne viste, blev han ved med at være aktiv i Kirken.

Da Daeyoon var 14, blev det annonceret, at den første kirkekonference for hele Korea skulle afholdes i Seoul, landets hovedstad. Profeten, præsident Spencer W. Kimball, ville komme fra Amerika!

Daeyoon bad ivrigt sine forældre, der ikke var medlemmer, om tilladelse til at komme med. I begyndelsen var de tilbageholdende, fordi de var bekymrede for, om han kunne klare den syv timer lange bustur fra Chinhae til Seoul. Men Daeyoon kunne bo hos slægtninge i Seoul, så hans forældre gav ham til sidst lov til at tage af sted.

Dagen for konferencen oprandt, og Daeyoon lyttede begejstret til præsident Kimballs og de andre generalautoriteters pragtfulde ord. Men da hans plads var helt bagest i salen, kunne han bedre høre end se Brødrene. Det var skuffende for ham at være så tæt på og dog så langt væk. Med ungdommens rene tro, bøjede han hovedet og bad, at han en dag ville være i stand til personligt at møde præsident Kimball og andre generalautoriteter.

Den næste morgen gik han ind i bussen for at køre de syv timer tilbage til sit hjem. Et sted undervejs gjorde bussen holdt for at få benzin på, og Daeyoon gik ud for at få en is i det nærliggende cafeteria. På vejen derover lagde han mærke til en amerikansk bil med et klistermærke, hvorpå der stod: Familier er evige.

Med smeltende is, der dryppede ned ad vaflen, gik han gennem cafeteriaet og håbede på, at møde nogle amerikanske mormoner.

Pludselig slog hans hjerte hårdt i brystet på ham. Hans bøn dagen før blev besvaret, ikke efter flere år, men i dag! Der, i den anden ende af lokalet, stod præsident Kimball. Fuld af tillid fra sine positive oplevelser med mange missionærer, gik Daeyoon hurtigt gennem cafeteriaet, rakte sin hånd ud og præsenterede sig selv på engelsk: „Hej, jeg er Daeyoon Kim. Jeg er mormon."

Præsident Kimball, som vidste, hvordan man fik alle til at føle sig betydningsfulde, greb begejstret Daeyoons fedtede hånd og bad ham om at sætte sig ved sit

Han var et af de små børn, som er så almindelige i Korea, som fulgte missionærerne overalt. Ældsterne boede tæt ved Daeyoons hjem i Chinhae, så han prøvede ihærdigt at komme i kontakt med dem, plagede om slik, leg, eller hvilken som helst form for morskab.

bord. Præsident Kimball tog sit lommetørklæde frem og tørrede med et smil is af drengens ansigt. „Er dine forældre mormoner?" spurgte han.

„Nej," svarede drengen og slog blikket nedad.

„Godt!" var præsidentens umiddelbare svar. „Så kan du hjælpe dem med at omvende sig. Hvor kommer du fra, br. Kim?"

„Chinhae, syv timers kørsel sydøst for Seoul. Jeg har lige været til konference for at høre dig tale."

„Jeg er virkelig stolt af dig, at du er så trofast, at du vil rejse så langt!" sagde præsident Kimball. „Hils på min hustru og de andre generalautoriteter, der rejser sammen med os." Så præsenterede han formelt Daeyoon for de andre besøgende.

I løbet af få øjeblikke var bussen klar til at køre, og Daeyoon måtte sige farvel. Præsident Kimball tog den unge mands hånd, så ham i øjnene og sagde: „Kirken har brug for dig til at opbygge riget i Korea, broder Kim. Vil du tage på mission? Vil du hjælpe med at opbygge Guds rige?" Med oprigtighed lovede Daeyoon, at det ville han.

Så lagde præsident Kimball sine arme om den unge mand, gav ham et knus og hviskede i hans øre: „Hvor er det vidunderligt!"

Efterhånden som årene gik, blev Daeyoon opslugt af sine studier på universitetet, og han følte sig af og til fristet til at blive hjemme fra kirke. Så lød ordene: „Hvor er det vidunderligt" i hans ører og i hans hjerte. Han ønskede virkelig at være værdig til de fantastiske velsignelser ved denne accept, denne ære fra Kirkens præsident. Trofast kom han i Kirken, selv når han var under pres fra sine forældre og kammerater til ikke at komme.

Da Daeyoon studerede på universitetet, kom han hjem til Chinhae på besøg og mødte en forhenværende skolekammerat, som plejede at drille ham for ikke at drikke. „Går du stadig i kirke nu, hvor du studerer på universitetet?" spurgte vennen.

„Ja," svarede Daeyoon. „Det har jeg i sinde at gøre hele mit liv."

„Jeg kan ikke forstå det," udbrød vennen. „Hvordan kan du have det sjovt, når du er bundet af så mange regler? Jeg ville aldrig kunne leve sådan. Jeg ønsker at være fri!"

Hjemme tænkte br. Kim over årsagen til, at så snart de havde mødt hinanden, havde vennen spurgt ham om noget vedrørende Kirken. Da de mødtes til frokost næste dag, sagde Daeyoon:

„Jeg vil ikke presse dig på nogen måde, men jeg tror, du vil synes, det er sjovt at mødes med nogle af missionærerne fra min kirke. Det vil være noget helt nyt for dig."

Til Daeyoons glæde svarede skolekammeraten: „Hvorfor ikke? Jeg har ikke andet at lave lige nu." Så begyndte han at blive undervist af missionærerne. Hans livsstil ændrede sig lidt efter hver lektion. Han holdt op med at ryge og drikke, han bad med fast forsæt, og han læste hver dag ivrigt i Mormons Bog. Efter den fjerde lektion var han så begejstret, at han inviterede sin søster til at deltage i lektionerne. Ikke længe efter blev han, hans tre søstre og hans far døbt. Et år senere var denne skolekammerat missionær i Taejon-missionen i Korea, hvor han blev assistent til missionspræsidenten – altsammen før br. Kim havde modtaget sin missionskaldelse.

I samme periode var Daeyoon også redskab i omvendelsen af syv af sine studiekammerater.

Som fuldtidsmissionær tjente Daeyoon som assistent til missionspræsidenten i Seoul i Korea, hvor han også døbte mange omvendte.

Før Daeyoons mission, deltog han i indvielsen af templet i Korea, hvor han mødte søster Jeanhyun Baek. Ikke længe efter planlagde de ægteskab. Daeyoon fortalte om sit løfte til præsident Kimball, at han ville tage på mission. Selv om søster Baek allerede havde været på mission, besluttede hun at acceptere endnu en missionskaldelse, mens Daeyoon var på sin mission.

Ti dage efter Daeyoon var blevet afløst fra sin mission, blev han og Jeanhyun gift i templet i Seoul. De har nu en lille datter, Euigin. Br. Kim virkede senere som præsident for distriktet i Kang Neung. I øjeblikket bor han med sin familie i USA, hvor han studerer for at få en universitetsgrad i dyreernæring. Daeyoon planlægger at få sin doktorgrad – og så vende tilbage til Korea for at undervise på universitetet.

Når han bærer vidnesbyrd om sin kærlighed til Herren, taler han om sit håb om, at Frelseren en dag vil omfavne ham, som præsident Kimball gjorde – og hviske i hans øre: „Hvor er det vidunderligt!" □

Donna Shin er hustru til den forhenværende præsident for missionen i Seoul i Korea, præsident Paull H. Shin.

FOTO: JED CLARK

UDTRYK FOR

SIDSTE DAGES HE

Richard G. Oman

I nogle år har personalet ved Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie indsamlet kunst, fremstillet af Kirkens medlemmer. Vi betragter det altsammen som „sidste dages hellig kunst", ganske enkelt fordi det er skabt af kirkemedlemmer. Men for nyligt har vi indsnævnret begrebet. I øjeblikket indsamler vi kunst med et sidste dages helligt tema. Det meste er skabt spontant af sidste dages hellige kunstnere, som udtrykker deres tro for verden.

Men nogle sidste dages hellige kunstnere skaber smukke værker, der ikke nødvendigvis har et religiøst tema. Vi prøver at opmuntre sådanne kunstnere til at udtrykke evangeliske temaer i deres værker. Af og til gives denne opmuntring individuelt, og af og til inviterer vi alle sidste dages hellige kunstnere til at skabe noget inden for evangeliets rammer og sende det ind til en international kunstkonkurrence, afholdt af museet.

De værker, vi på denne måde har indsamlet, illustrerer, at ordet *kunst* dækker mange former for udtryksmåder. Efterhånden som evangeliets budskab når ud til hele verden, og Kirkens medlemskab omfatter mange kulturer, ser vi, at kunst er tekstiler, keramik, malerier, tegn-

R VORES TRO

LIGE KUNST

inger, pottemagerkunst, smykker, quiltning, broderier, vævning og mange andre ting.

De fleste af kunstværkerne i museet kan betragtes som folkekunst, en optegnelse over vores liv, udtrykt inden for vores egen kulturs rammer. Det, der kan ses på disse sider, er et eksempel på virkelig sidste dages hellig kunst. Det minder os om, at på trods af den store forskellighed i kulturel baggrund, er vi i Kirken et samfund af mennesker, der tror på Kristus. Det minder os også om, at det er tro, pagter og gode gerninger, som er det vigtige – ikke politisk, økonomisk eller teknologisk magt. □

Richard G. Oman, seniorkurator ved Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City, Utah, bor i East Millcreek Utah Stake.

„Den første åbenbaring," et stykke batik, der er 1 meter langt, lavet af Joni Susanto, i Yojakarta i Indonesien. Som tredjegenerations fremstiller af batik, har br. Susanto lavet dette stykke i forbindelse med den anden internationale kunstkonkurrence (1991), afholdt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.

På næste side: Den schweiziskfødte Fredrich Dietrich fremstillede dette 2,28 meter høje klædeskab i 1986 i Salt Lake City, Utah. Det er malet af Rosalinde Lipp og hendes søn, Gerhart, oprindeligt fra Østrig. Dekorationerne, som efterligner den stil, der var typisk i det nordlige Østrig i 1830'erne, forestiller Det Melkisedekske Præstedømmes gengivelse, missionærer, templet i Salt Lake City og dåb. Søster Lipp er vendt tilbage til sit fødeland, hvor hun er anerkendt som en førende folkekunstner.

„Velkomstplade", flerfarvet trærelief (76 cm højt) af Joseph H. Fisher (1856-1940) fra Meadow i Utah. Denne plade er enten den originale plade eller en kopi af den originale plade fremstillet til forhøjningen i Meadow Ward. Den symbolske fremstilling af duer, hænder i venskabets håndtryk og roserne minder wardsmedlemmerne om behovet for at elske hinanden og hjælpe med til at få ørkenen til at „blomstre som en rose".

Heber J. Grant, som senere virkede som Kirkens præsident fra 1918 til 1945, var den første mormonmissionær i Japan. Han købte denne 30 cm høje emaljevase, som forestiller tempelpladsen i Salt Lake City og de nærliggende Wasatch-bjerge påmalet en traditionel japansk vifte.

THE GLORY OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER DAY SAINTS
COME TO THE HOUSE OF THE GOD OF JACOB HE WILL TEACH US OF HIS WAYS
AND THE DESERT SHALL REJOICE AND BLOSSOM AS THE ROSE
PRES. JOHN TAYLOR

SALT LAKE TEMPLE

PRES. JOSEPH SMITH

ST. GEORGE TEMPLE

PRES. BRIGHAM YOUNG

LOGAN TEMPLE

SEA GULL MONUMENT

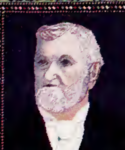

PRES. DAVID O MCKAY

LOS ANGELES TEMPLE

MANTI TEMPLE UTAH

PRES. LORENZO SNOW

UTAH THE ★ OF THE WEST
L.D.S. PIONEERS HOW WE'LL MAKE THE CHORUS SWELL ALL IS WELL ALL IS WELL

PR. WILFORD WOODRUFF

LAIE OAHU T.H.

TEMPLE

PRES. HEBER J. GRANT

IDAHO FALLS TEMPLE

PRES. GEORGE A. SMITH

ARIZONA TEMPLE

PRES. JOSEPH F. SMITH

På modstående side: Ruben Ouzonian (1894-1974) og hans hustru, Mary (1908-1991), begyndte at væve dette Armenske tæppe i begyndelsen af 50'erne i Allepo i Syrien, mens de ventede på deres visa for at kunne emigrere til USA. De er efterkommere af en lang række vævere og færdiggjorde dette tæppe i 1955. Det 1,82 x 2,43 meter store tæppe forestiller alle Kirkens præsidenter og fungerende templer på det tidspunkt, det blev vævet.

Til venstre: En af de ledende pottemagere blandt navajoindianerne, Lucy McKelevy fra Bloomfield i New Mexico fremstillede denne 35 cm høje vase i 1988. Den forestiller personer fra Mormons Bog, Laman, Lemuel, Nephi og Sam. Den slangelignende figur i bunden af vasen forestiller den „vandsnog" eller „hvide gud", som underviste puebloindianerne i, hvordan de skulle leve. Denne form for pottemagerkunst fremstilles i hånden uden drejebænk, males med farver fra mineraler og kogt plantesaft. Dernæst brændes den i et åbent ildsted.

Til højre: Denne plade, 91 cm i diameter, som forestiller Lehis syn af livets træ (se 1 Nephi 8), er skåret af Victore de la Torres, fra Caracas i Venezuela. Han er professionel kunstner, oprindelig fra Ecuador.

Denne 43 cm brede mola, som er fremstillet i begyndelsen af 1980'erne af en cunaindiansk søster fra San Blas-øerne i Panama, forestiller templet i Salt Lake City. Mola'er fremstilles ved at sy flere lag klæde sammen, hvorpå der klippes ned gennem lagene, så de rigtige farver kommer frem – en form for omvendt applikation. Mola'er blev oprindelig lavet til pynt på bluser.

Denne 43 cm brede mola forestiller Jesu dåb og blev ligeledes fremstillet i begyndelsen af 1980'erne af en søster fra San Blas-øerne. Solen symboliserer Gud Faderen, der ser ned på begivenheden. Papegøjen i træet er San Blas-indianernes forestilling om en due, der symboliserer Helligånden. (Se også kunstværkerne på indersiden af bagsiden).

I DØDSSKYGGENS DAL

KÆRLIGHED

Lois Owen Tucker

Jeg kan kun huske få detaljer fra den dag i september 1986. Jeg han huske, jeg gik på arbejde, men jeg kan ikke huske, jeg kom hjem. Jeg kan heller ikke huske det møde, jeg var til den aften som præsidentinde for Unge Piger i Salt Lake Sugarhouse Stake med en ny wardspræsidentinde. Men hun siger, at jeg besøgte hende, og at jeg tog derfra omkring kl. 18:30. Efter mødet må jeg have besluttet mig til at køre en tur i min nye bil til Emigration Canyon, øst for Salt Lake City, for det var der, en anden bilist, som var fuld, med høj hastighed kørte ind i min bil.

Ulykken gjorde min hukommelse til et vrag og var lige ved at koste mig livet. Og alligevel, på trods af måneders smerte og frygt, har oplevelsen skabt noget af et mirakel. På grund af den er jeg overbevist helt ind i min sjæl om, at Gud elsker os hver især, og at han tager sig af os på måder, vi sjældent erkender.

Jeg tænker, at jeg tog turen op til Emigration Canyon for at nyde efterårsfarverne og nyde lidt fritid før mit møde i stavens komité for Unge Mænd og Unge Piger. Uanset grunden til at jeg var der, kostede det mig dyrt. Da jeg kom rundt i en kurve, kom en modgående bil over i min kørebane. Vi stødte frontalt sammen. Min bil blev totalt smadret, og jeg sad fastklemt. Da redningsfolkene endelig fik mig ud af bilen, var de overbevist om, at jeg ikke ville overleve. Den rapport, der blev sendt sammen med mig til hospitalet lød: Død eller døende.

Min milt var blevet skadet to steder, mit mellemgulv var blevet revet op, og min venstre lunge var klappet sammen. Jeg kunne kun lige akkurat trække vejret. Jeg havde mange andre alvorlige indre kvæstelser, og noget havde boret sig ind i mit venstre ben og beskadiget nerverne. Min venstre arm var skåret op, min højre ankel var brækket, mit hoved havde alvorlige flænger, og mit bækken var brækket fire steder.

På skadestuen prøvede lægerne på at lægge en slange ned i mine lunger for at puste dem op, men de følte sig tilskyndede til ikke at gøre det. I stedet for skyndte de sig at operere mig. Der fandt de ud af, at de indre kvæstelser var så alvorlige, at det ville have slået mig ihjel, hvis de havde lagt slangen ned i mine lunger.

Den eneste identifikation i min taske, som gjorde hospitalet i stand til at finde min familie, var min tempelanbefaling. Ved hjælp af den fandt de navnet på min biskop, John Pruess, og han kunne så kontakte min mor.

Hun og min yngste bror, Cal, kom ind på hospitalet omkring kl. 2 om natten. Jeg var færdig på operationsstuen på det tidspunkt, og dr. Nelson undskyldte for ikke at have ventet og fået tilladelse til at operere. Hospitalets personale havde ikke været i stand til at kontakte nogen i min familie med det samme, og mit kvæstede legeme krævede øjeblikkelig opmærksomhed. Da min mor opdagede, hvor slemt jeg var skadet, gik hun næsten i chock.

Cal ringede til min søster, Marguerite, og bad hende om at fortælle resten af familien, hvad der var sket. Hun sagde, at hun øjeblikkeligt begyndte at bede for mig. Da modtog hun en stærk, rolig følelse og ordene: „Stol på mig. Hun er i mine hænder. Jeg skal sørge for hende. Jeg ved, hvad der er bedst, og jeg er almægtig." Hun spekulerede på, om det betød, jeg var i Guds hænder på samme måde som vores far var: han var død to år tidligere. Hun begyndte at bede igen og følte nu udover det allerede hørte budskab, at jeg ville blive rask og ville blive gift snart. Hun spekulerede på, hvorfor Herren fortalte hende det, men besluttede

ILLUSTRERET AF WILSON ONG

så, at det må have været den bedste måde at trøste hende på.

På det tidspunkt gik jeg ikke ud med nogen og tænkte slet ikke på at blive gift. Jeg var 49 år gammel og havde for længe siden affundet mig med at være enlig. Jeg havde i mange år kæmpet med det faktum, at min patriarkalske velsignelse havde lovet mig ægteskab, men alligevel forblev jeg enlig. Jeg spekulerede nogle gange på, om Herren vidste, at jeg var her. Der var endog tidspunkter, hvor jeg troede, at jeg faktisk ikke betød noget for ham, fordi jeg bare var et almindeligt menneske – ikke noget særligt.

Ulykken ændrede alt dette. Da min søster Esther hørte om ulykken, spekulerede hun på, hvorfor Herren ikke havde beskyttet mig, når jeg nu var aktivt medlem af Kirken. Til hende kom ordene: „Hvad får dig til at tro det?" Jeg ved, at Herren virkelig beskyttede mig. Han bevarede mit liv og beskyttede mig fra skader, der kunne have gjort mig invalid. Han beskyttede mig på skadestuen ved at tilskynde lægerne. Men det største af det hele er måske, at han lod mig få et glimt af den næsten overvældende kraft i hans kærlighed.

Morgenen efter jeg var kommet på hospitalet, gav Cal og et medlem af mit biskopråd mig en velsignelse. Cal tøvede ikke med at love mig, at jeg ville blive rask. Han sagde senere, at han havde den samme følelse som Marguerite – at jeg snart ville blive gift.

Jeg lå på intensiv afdeling i en uge, tilkoblet alle former for maskiner, der hjalp mig med at trække vejret og som målte min tilstand. Foruden min stavspræsident var det kun min familie, der kunne besøge mig i de første dage. Jeg var ved bevidsthed, men talte ikke. Jeg var så påvirket af medicin, at jeg kun kan huske meget lidt af de første to uger. Det jeg husker bedst, er folk, der kom og besøgte mig.

Efter den første intensive behandling var jeg vågen og talte. Jeg var blevet meget afhængig og ville have en fra min familie til at være der hele tiden. Derfor ordnede de det sådan, at de skiftedes til at sidde hos mig. Jeg havde mange smerter.

Det første, jeg bevidst blev opmærksom på var en intens tilstedeværelse af kærlighed. Jeg kan ikke huske, at jeg nogen sinde har følt mig så tryg. Jeg følte mig omgivet af Guds kærlighed. Følelsen var så dyb, at jeg selv ikke i dag kan beskrive den. Jeg var så opmærksom på den kærlighed, min familie nærede for mig, og jeg følte mig omgivet af den.

Denne følelse blev kraftigere, efterhånden som jeg blev mere opmærksom på andre mennesker. Mine rådgivere i Unge Piger kom og besøgte mig næsten hver dag, og jeg følte deres omsorg. Biskop Pruess kom ofte og besøgte mig og fortalte mig, at wardet bad for mig, og jeg følte wardets kærlighed. Medlemmer af staven kom for at besøge mig og fortalte mig om de mange bønner, der blev bedt for mig i staven. Mine venner på arbejdet kom og besøgte mig, og jeg følte også deres omsorg.

Jeg følte denne kærlighed i den dybeste, inderste del af min sjæl. Jeg tror, det er den kærlighed, der hjalp mig med at overleve den første vanskelige tid, som fulgte efter ulykken.

Herren velsignede mig på så mange måder i de efterfølgende måneder. Jeg ved ikke, hvordan jeg vidste det, men jeg vidste helt fra begyndelsen, at mine skader ville hele, og at jeg ville få min fulde førlighed igen. Jeg vidste også, at hvis jeg skulle blive rask, kunne jeg ikke spilde noget af min styrke på at hade den mand, som havde skadet mig. Jeg koncentrerede mig om at få det bedre frem for at dvæle ved det forkerte. Jeg vidste, at Herren hjalp mig med at koncentrere mig om kærlighed og om mennesker i stedet for at dvæle ved det forfærdelige.

Efter at jeg havde været på hospitalet i to en halv uge, sagde lægerne, at jeg kunne udskrives. De foreslog imidlertid, at min familie skulle få mig ind på et genoptræningscenter. Jeg var temmelig rædselsslagen ved tanken om at skulle flyttes. Jeg husker, at jeg tiggede Cal om at bede til Herren om vejledning. Jeg havde været meget afhængig af Herren, og jeg ønskede ikke at beslutningen skulle træffes uden ham. Min familie var der, og jeg havde støttet mig til dem, men jeg vidste, at Herren tog sig af mig.

Den 20. september blev jeg flyttet til et omsorgscen-

„Herren fortalte mig i en velsignelse, at han havde forlænget mit liv, og at han ønskede, at jeg skulle gøre det til et lykkeligt liv," siger søster Tucker, herunder sammen med sin mand, Jerry, på deres bryllupsdag.

ter. Medicinen var skåret ned til det halve, så jeg blev mere opmærksom på det, der skete omkring mig. I en uge arbejdede jeg hårdt på at opbygge min styrke og at lære, hvordan man kommer omkring med brækkede knogler. Så blev jeg flyttet hjem til min bror, Cal. Jeg værdsætter ham og hans hustru, for at jeg kunne bo hos dem. Det var dejligt at være hjemme hos dem. Hans børn kom op på mit værelse efter skoletid og fortalte mig, hvad de havde lavet den dag. Deres besøg bidrog en hel del til, at jeg kom tilbage til det normale liv.

Jeg havde været så bedøvet på hospitalet, at selv om jeg vidste, hvorfor jeg var der, så havde jeg ikke kunnet koncentrere mig om en bestemt tanke. Men nu fik jeg ikke mere medicin. De første nætter hos Cals familie var jeg bange for at falde i søvn. Jeg følte, at min forbindelse til livet var så svag, at jeg var bange for ikke at vågne om morgenen. Når jeg lå vågen om natten, begyndte jeg at tænke på rædslen ved det, der var sket, og på mine kvæstelser. Jeg forstod, at jeg kunne være blevet dræbt eller skadet for livet.

Når jeg disse nætter blev bange, vendte jeg mig til Herren for at få hjælp. Næsten øjeblikkeligt fyldtes mit sind med fred og med bevidstheden om de mange velsignelser, han havde givet mig. En ro omgav mig, og jeg faldt i søvn. På disse tidspunkter følte jeg mig overvældet af vor himmelske Faders godhed og kærlighed.

Omkring syv uger efter ulykken kunne jeg vende hjem. Min familie blev hos mig det meste af dagen og hjalp mig med at komme på plads, men jeg tilbragte min første søndag morgen alene hjemme. Det var meget svært. Efter at have været sammen med mennesker og være omgivet af deres kærlighed, følte jeg en

forfærdelig ensomhed den dag – dybere end nogensinde før. Jeg var kommet igennem de typiske frustrationer ved at være enlig og ved at ønske at blive mor. Nu, efter at have været omgivet af min families vidunderlige opløftende kærlighed, spekulerede jeg på, om jeg kunne klare at være alene mere.

Den eftermiddag kom Jerry Tucker og besøgte mig. Vi havde lært hinanden at kende gennem hans kaldelse som højrådets vejleder for Unge Piger, så jeg var ikke særlig overrasket over, at han blev ved med at besøge mig. Måneder senere, da han friede til mig, spekulerede jeg dog på, om jeg tolkede mine følelser rigtigt. Jeg tænker, at jeg naturligt nok ønskede forsikring udefra, der kunne bekræfte, at min dømmekraft og mine tanker var i orden. Fordi Herren havde været så tæt hos mig gennem krisen i forbindelsen med ulykken og den langsomme helbredelse, og fordi min familie havde givet mig så fantastisk en støtte, følte jeg behovet for deres godkendelse og for andres visdom.

Derfor begyndte jeg at bede om Jerrys frieri. Mine bønner blev besvaret en dag, da en storslået fredfyldt følelse kom over mig. Jeg vidste, at det var tiden, hvor jeg skulle giftes. Jeg vidste også, at Herren ikke havde ladet mig alene, og at jeg aldrig ville blive snydt for noget af det, han havde lovet mig. Jerry og jeg blev gift i templet i Salt Lake den 12. februar 1987.

Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle alle mine enlige venner om den sikkerhed, denne oplevelse har givet mig. Jeg er helt personligt overbevist om, at selv om vi af og til ikke kan se eller forstå det, der sker med os, så er vor himmelske Fader altid der og tager sig af os.

Med tiden helede alle mine sår. Men jeg vil aldrig blive den samme. Jeg lærte så mange ting, som jeg troede, jeg vidste, men ikke gjorde. Jeg har en meget dybere tro og tillid til Herren nu. Jeg *ved*, at han lever. Jeg har følt hans indflydelse i mit liv.

Jeg lærte, at mirakler kan ske for almindelige mennesker. Jeg havde ikke følt, at jeg var noget særligt, men alligevel ved jeg nu, at jeg *er* noget særligt – jeg er Guds datter. Vi er alle noget særligt, fordi vi er børn af en kærlig himmelsk Fader. Det står meget tydeligt for mig nu.

Før min ulykke vidste jeg ikke, hvor fantastisk kærlig og god Gud er. Jeg er sikker på, at jeg, selv ikke nu, fatter dybden af hans kærlighed, men jeg føler, at den er langt dybere end nogen af os ved. Jeg ved, at hvis jeg var blevet dræbt eller invalideret, så ville Herren have hjulpet mig og velsignet mig på de måder, han mente var bedst.

Jeg lærte, hvor vigtig bøn er. Jeg kunne virkelig føle styrken i de bønner, der blev bedt for mig. Når jeg nu beder Herren, om han vil passe på mine kære, har det en særlig betydning. Hvis der skulle ske noget, ønsker jeg, at han skal være hos dem, som han var hos mig. Da mit mirakel fandt sted, gik der flere timer før nogen fik besked og kunne begynde at bede – men hvor mange gange havde min familie ikke husket mig i deres daglige bønner før den tid?

Jeg lærte noget om glæde. Herren fortalte mig i en velsignelse, at han havde forlænget mit liv, og at han ønskede, at jeg skulle gøre det til et lykkeligt liv. Jeg forstår nu, at det er vigtigt for ham, at vi er lykkelige. Jeg finder henvisninger til glæde i skrifterne. Jeg ser meget tydeligere nu, at evangeliet er et glædens evangelium.

Jeg lærte værdien ved et godt helbred. Vores legeme er en særlig velsignelse, og et godt helbred skal værdsættes. Jeg føler et stort behov for at passe på mit helbred. Vor himmelske Fader har givet os livet og alt det, vi har. Vores opgave er at passe på det, han har givet os.

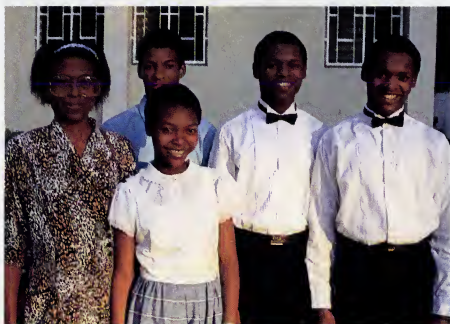
Der skete noget forfærdigeligt for mig, men jeg har modtaget så mange velsignelser, så jeg stadig føler mig i gæld til Herren. Jeg skylder ham mere, end jeg nogensinde kan betale tilbage. Men jeg tror ikke, han ønsker „tilbagebetaling". Han ønsker min kærlighed. Han ønsker, jeg skal være lykkelig – og det vil jeg være, når jeg elsker og tjener ham af hele min sjæl, og deler min glæde med dem omkring mig. ☐

Lois Owen Tucker bor i Emerson Ward, Salt Lake Sugarhouse Stake.

„Dåb i Almas vande," af Henri-Robert Bresil

En af de første fra Haiti, der blev omvendt til Kirken, broder Bresil, er også en af Haitis førende kunstnere. Han har fremstillet værker, der har været udstillet i USA og Europa. Dette værk, der måler 60x90 cm, findes nu på Museum of Church History and Art i Salt Lake City, Utah, og blev malet i 1988. (Se „Udtryk for vores tro," side 36).

For de hellige fra det caribiske land, Haiti, er evangeliet en storslået kilde til styrke og håb. Det hjælper dem med at klare vanskelige økonomiske og sociale problemer, og det forener familier, som f.eks. Wilhelmina Price-Oliviers og hendes børns, Jean Emmanuel, tvillingerne Daniel og David samt Sandra. (Se „De hellige fra Haiti finder håb i evangeliet", side 10).

PB MA 9111 DA

91991 110
DANISH